

VLAAMS PARLEMENT



Zitting 2001-2002

6 juni 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nieuwe samenstelling van de beheersorganen van de Ancienne Belgique

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een scoutsgroep voor allochtone jongeren in Antwerpen
Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering en de structurering van de Vlaamse orkesten

Vraag om uitleg van de heer Dirk Holemans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het Erfgoedweekend

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de toekomst van de Bottelarij na de terugkeer van de KVS naar het stadscentrum

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een gemeentelijke VZW voor het beheer van de gemeentelijke sportinfrastructuur

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het Centrum voor Jonge Kunst te Gent

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een wielerpiste in Gent

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het niet subsidiëren van het Belgisch kampioenschap wielrennen te Maldegem

Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het recruterende van jonge minderjarigen als lid van een schietclub

Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nood aan motorcrossterreinen in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Jan Van Duppen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de tweejaarlijkse prijs voor de beste vertaling van en naar het Frans

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Donderdag 6 juni 2002

VOORZITTER : De heer Jos Stassen

– *De interpellatie wordt gehouden om 9.02 uur.*

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nieuwe samenstelling van de beheersorganen van de Ancienne Belgique

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Lootens-Stael tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nieuwe samenstelling van de beheersorganen van de Ancienne Belgique.

De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, uit de informatie waarover we beschikken, blijkt dat de Vlaamse regering 11 nieuwe leden heeft voorgedragen voor de algemene vergadering van de VZW Ancienne Belgique. Daar waar de voordracht in het verleden op een vrij democratische manier verliep, met name op basis van een evenredige vertegenwoordiging van de in het Vlaams Parlement zetelende politieke fracties, wordt nu een andere werkwijze gehanteerd. Als we het lijstje met de 11 namen van de nieuw voorgedragen leden bekijken, dan blijken alle politieke partijen op een fatsoenlijke manier te worden bedeeled, behalve één partij. Het Vlaams Blok, de derde grootste partij in Vlaanderen, is er niet op te bekennen.

Op het lijstje zien we de naam van de voorzitter van Prego, iemand van de Christelijke Mutualiteiten.

Minister Bert Anciaux : Dat is toch geen politieke partij !

De heer Dominiek Lootens-Stael : U zou toch moeten weten dat die groep aanleunt bij een politieke partij.

Op de lijst staat ook de naam van iemand die plaatselijk actief is bij CD&V, een adviseur op het kabinet van vice-eerste minister Vande Lanotte, enzovoort. Op iedereen kan men een politieke kleur plakken. Alle in het Vlaams Parlement zetelende partijen krijgen – op een correcte manier verdeeld – het aantal mandaten dat hen toekomt, behalve de derde partij in Vlaanderen.

Op 25 april 2002 heeft het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie een besluit uitgevaardigd waarin het college 11 leden aanduidt voor de algemene vergadering van de AB. Ook hier worden dezelfde ondemocratische principes gevolgd, die getuigen van de oude politieke cultuur op haar best.

Op de website Digitaal Brussel staat – naar ik aanneem per vergissing – ook de toelichtingsnota bij het ontwerp van collegebesluit. De voorzitter van het college, die hierover aan de tand werd gevoeld, was zeer verbaasd. Hij had er blijkbaar problemen mee dat ik over die informatie beschikte. Ik zal citeren uit die nota. Dat heeft zo zijn belang omdat het aangeeft wat de Vlaamse regering doet. In de nota staat : 'De afgevaardigden van de overheden worden aangeduid in functie van de actuele politieke evenredigheid in de betrokken overheden. De Vlaamse Gemeenschap heeft dit principe gehandhaafd, met uitzondering van de vertegenwoordiging van het Vlaams Blok, die in het voorstel niet werd weerhouden. Bij het voorstel van de VGC-vertegenwoordiging werd dezelfde logica gehanteerd.'

Het college van de VGC zegt met andere woorden dat de Vlaamse regering het principe van de evenredige politieke vertegenwoordiging heeft gehanteerd. Dat kan kloppen. Als ik de politieke kleur naast de namen zet, dan kunnen we inderdaad

Lootens-Stael

spreken van een evenredige vertegenwoordiging, behalve voor wat de derde grootste partij in Vlaanderen betreft. Het Vlaams Blok werd er immers niet bij betrokken. Dat is een belangrijk gegeven, ook in het kader van de toetsing van de wetgeving inzake het Cultuurpact.

Mijnheer de minister, ik wil absoluut geen pleitbezorger zijn van het principe dat in dergelijke organen mandaten op basis van politieke kleur moeten worden verdeeld, verre van zelfs. Wanneer dit systeem dan toch wordt gehanteerd, dan moet dit gebeuren op de meest democratische manier en op de wijze waarop dit vroeger gebeurde. Alle politieke strekkingen die in het Vlaams Parlement en in de VGC vertegenwoordigd zijn, moeten dan in die organen worden opgenomen.

Mijnheer de minister, op basis waarvan werden de leden aangeduid ? Klopt hetgeen het college van de VGC stelt, namelijk dat de evenredige vertegenwoordiging werd gehanteerd, waarbij wel het Vlaams Blok werd uitgesloten ? Werd een ander principe gevolgd waarbij op basis van 'deskundigheid' en 'expertise' werd geselecteerd ? Indien dit het geval is, waaruit bestaat die deskundigheid dan ? Waaruit blijkt uit de respectieve cv's van de betrokkenen dat ze competent zijn om hun functie uit te oefenen ? Welke ervaring kan bijvoorbeeld mevrouw Van Brempt voorleggen ? Wat is de deskundigheid van mevrouw Gennez ?

Indien dat principe werd gehanteerd, kunt u me dan zeggen wie van het Vlaams Blok werd gecontacteerd om te vragen of onze partij deskundigen naar voren kon schuiven om te zetelen in de algemene vergadering van de Ancienne Belgique ? Of is men ervan uitgegaan dat het sowieso onmogelijk is dat er deskundigen zouden zijn bij het Vlaams Blok ? Waarom werd er afgeweken van de evenredige vertegenwoordiging van alle politieke fracties ? Eén partij werd immers over het hoofd gezien. Hoe kunt u een dergelijke putsch van het establishment vanuit democratisch oogpunt verklaren ? Als de VGC mandaten toebedeelt aan alle politieke fracties op basis van de evenredige vertegenwoordiging en ze gaat voorbij aan de oppositie, dan kunnen we wel degelijk spreken van een putsch van het establishment. Hetzelfde geldt voor de houding van de Vlaamse regering als ze de derde partij in Vlaanderen op een dergelijke schaamteloze manier uitsluit.

Mijnheer de minister, ik hoop dat u een antwoord geeft op de meest essentiële vraag. Werd het princi-

pe van de evenredige vertegenwoordiging gevolgd op de manier waarop het college van de VGC dit in zijn toelichting bij het ontwerp van besluit stelt ? Vanuit juridisch oogpunt is dit van groot belang.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, vooraf wil ik zeggen dat de mandaten waar de interpellant naar verwijst, worden bekleed door vrijwilligers. Laat daar geen enkel misverstand over bestaan. Die mensen zetten zich onbezoldigd, met veel enthousiasme en overgave in voor de gemeenschap. We moeten ons daar goed bewust van zijn vooraleer deze mensen worden gedemoniseerd als postjesjagers.

Wat mij betreft, mag men schrijven wat men wil. Het is niet aan het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, en zeker niet aan een of andere ambtenaar of medewerker die een toelichting heeft geschreven, om te zeggen waarop de Vlaamse regering haar beslissing baseert.

De heer Lootens-Stael vergist zich wanneer hij ervan uitgaat dat ik bij de hersamenstelling van de beheersorganen van de AB gestreefd zou hebben naar een evenredige politieke vertegenwoordiging van de in het Vlaams Parlement zetelende politieke fracties, met uitzondering van zijn eigen fractie.

Artikel 7 van de statuten van de Ancienne Belgique bepaalt dat voor de samenstelling van de algemene vergadering respectievelijk 11 leden worden voorgedragen door de Vlaamse regering en het college van de VGC en 10 leden op voorstel van de raad van beheer. Verder stelt dit artikel dat elk lid het verdraagzaamheidsprincipe moet onderschrijven en dat de voormelde samenstelling moet gebeuren rekening houdend met politieke, sociale, economische, culturele en levensbeschouwelijke criteria. Ook de deskundigheid vormt een criterium.

Het politieke aspect is hier dus slechts één van de elementen die bekeken moeten worden in het kader van de representativiteit. Bijgevolg heb ik bij mijn keuze voor de samenstelling van de beheersorganen van de AB, en meer bepaald voor wat de voordracht vanuit de Vlaamse regering betreft, niet alleen rekening gehouden met de zetelende politieke fracties in het Vlaams Parlement. De keuze van de voorgedragen kandidaten hangt af van een samenvoeging en interactie van de verschillende representativiteitscriteria, zijnde niet alleen politieke, maar ook sociale, economische, culturele en levensbeschouwelijke criteria. Zelfs indien ik met dit

Anciaux

criterium rekening had gehouden, dan was het maar één van de vele criteria geweest.

Hoewel u via een opsomming van een aantal leden wilt aantonen dat deze allemaal een duidelijk aanwijsbare politieke kleur zouden hebben – wat onder ons gezegd en gezwezen nog steeds een persoonlijk recht van alle mensen blijft waarbij het niet aan de anderen is om te bepalen welke politieke overtuiging bepaalde mensen moeten hebben – kan slechts bij enkelen van hen een ideologische aanhorigheid worden waargenomen. Wat bijvoorbeeld mijn kabinet betreft, heb ik er geen enkel probleem mee om hier te zeggen dat dit pluralistisch is samengesteld, ook wat de politieke samenstelling betreft.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Het is dan wel een ongelooflijk toeval dat er geen Vlaams Blok-ers in zitten !

Minister Bert Anciaux : Wat dus de AB betreft, hebben de meeste leden geen politieke kleur of partijpolitieke aanhorigheid. Van een evenredige politieke afvaardiging volgens de politieke afvaardiging in het Vlaams Parlement is dan ook helemaal geen sprake. Andere politieke partijen zouden volgens de theorie van de heer Lootens-Stael hier dus analoge verzuchtingen tot opname in het beheersorgaan kunnen laten gelden.

Voor alle duidelijkheid wil ik beklemtonen dat de toepassing van het Cultuurpact buiten kijf staat. De bepalingen van het Cultuurpact zijn van toepassing op alle overheidsmaatregelen met betrekking tot culturele aangelegenheden en bieden de nodige bescherming aan de ideologische en filosofische strekkingen. Dit vertaalt zich onder meer in een vertegenwoordiging in allerlei instellingen die onder het toepassingsgebied van het Cultuurpact ressorteren, in casu de Ancienne Belgique. Deze aanwezigheid is evenwel geen automatisme aangezien de kandidaten tevens de principes van de democratie moeten aanvaarden en naleven. Uit verschillende beslissingen van de Cultuurpactcommissie blijkt duidelijk dat deze voorwaarde niet als een loutere vormvereiste moet worden ingevuld. Ik wens in deze de autonomie van de vereniging en het recht op lidmaatschap van een vereniging extra te benadrukken.

De algemene juridische verplichting tot het representatief samenstellen van de algemene vergadering en de raad van beheer van de AB geeft het Vlaams Blok immers geen afdwingbaar subjectief

recht tot opname in de beheersorganen. Noch de wettelijke bepalingen van het Cultuurpact, noch de statutaire bepaling geven het Vlaams blok een individueel recht op lidmaatschap, of de vereniging de plicht om bepaalde voorgestelde leden te aanvaarden. Binnen het wettelijk en statutair kader behoudt de vereniging de discretionaire bevoegdheid om individuele leden al dan niet te aanvaarden of te weren.

De verschillende beslissingen van de Cultuurpactcommissie die volgden op het pleidooi dat uw partij reeds verscheidene jaren voert inzake de politieke vertegenwoordiging, en de ruimte die de exegeze van de tekst van de statuten mij geeft over de invulling van het vertegenwoordigingsprincipe, als ook de principes van de autonomie en de vrijheid van vereniging, hebben mij overtuigd om mijn bijdrage tot de samenstelling van de beheersorganen van de AB niet afhankelijk te maken van partijpolitieke participatierechten. Trouwens, overeenkomstig de derdenmogelijkheid van het Cultuurpact en met name de aanduiding van de deskundigen, heb ik mij daar in deze legislatuur steeds op alle mogelijke terreinen op gebaseerd. Na 3 jaar zou u dat toch moeten weten.

De voorzitter : De heer Lootens-Stael heeft het woord.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Mijnheer de voorzitter, na dit antwoord wil ik toch nog enkele bedenkingen en vragen formuleren.

U zei eerst dat het om vrijwilligers gaat. Dat is correct en ik heb nooit iets anders beweerd. Het is dan ook des te schrijnender dat mensen die zich gedurende vele jaren als vrijwilligers hebben ingezet, er omwille van hun politieke of ideologische aanhorigheid worden uitgeweid. Dat is dus wat nu gebeurt.

Wat de toelichtingsnota van het college van de VGC betreft, kan ik u volgen als u zegt dat het niet aan het college van de VGC is om te bepalen wat de motieven zijn van wat de Vlaamse regering doet. Maar wanneer in een toelichtingsnota bij een collegebesluit van de VGC staat welke de motieven zijn van het college van de VGC om een bepaalde beslissing te nemen, dan liggen de zaken anders.

Minister Bert Anciaux : U zei daarnet dat die toelichtingsnota de motieven bevat van de Vlaamse regering. In dat verband kan ik duidelijk zeggen dat dit niet aan de VGC toekomt.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Inderdaad, maar als de VGC beweert zelf die motieven te hanteren bij de bepaling van de 11 namen, dan zitten we met een probleem.

Minister Bert Anciaux : Dat moet u bij de VGC aankaarten.

De heer Dominiek Lootens-Stael : U bent voogdijminister.

Minister Bert Anciaux : U hebt zelf reeds verwezen naar minister Delathouwer die dat ontkend zou hebben.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ja, hij viel compleet uit de lucht en beweerde dat dit niet waar was. Hij vroeg mij toen of hij het document kon zien, een document dat ik van het internet geplukt had. Dit zegt trouwens al veel over de wijze waarop de zaken daar georganiseerd zijn.

Als voogdijminister vraag ik u dan ook wat de juridische waarde is van zo'n document. Immers, indien dit document juridische waarde heeft, dan gaat de VGC in de fout en overtreedt ze de cultuurpactwetgeving. We zullen dit dus moeten uitzoeken.

U zei ook dat het politieke criterium één van de criteria is die spelen in het kader van de representativiteit.

Minister Bert Anciaux : Binnen de statuten.

De heer Dominiek Lootens-Stael : U kunt dus niet ontkennen dat we hier met een probleem zitten. Immers, hoe kan men spreken van representativiteit in het kader van het politieke criterium indien men vaststelt dat de derde partij van Vlaanderen en de enige oppositiepartij in Brussel compleet geweerd wordt ?

De voorzitter : Misschien was u het niet eens met het antwoord van de minister, maar een antwoord op die vraag heeft hij in elk geval gegeven.

De heer Dominiek Lootens-Stael : Ik wilde alleen enkele bedenkingen formuleren en wil nog een bijkomende vraag stellen.

U zegt voortdurend 'ik heb dit' en 'ik heb dat'. Eigenlijk zou ik eens willen vernemen op welke basis dit alles gebeurt. Ik denk immers niet dat u zomaar snel enkele namen op papier zet. Wordt in de praktijk aan verantwoordelijken van politieke partijen gevraagd om namen op te geven ? Of zijn het uw

collega's uit de regering die met namen afkomen ? U zuigt die namen toch niet uit uw duim ? U zegt toch bijvoorbeeld niet dat het goed zou zijn om eens een sp.a'er uit het Europees Parlement of een CD&V'er uit Maldegem voor te dragen ?

Omwille van een aantal juridische problemen die opduiken, neem ik aan dat dit verhaal nog een staartje kan krijgen. Als ik nog een antwoord krijg op de bijkomende vraag, ben ik vandaag een tevreden man.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Lootens-Stael, zoals u weet is het de taak van de minister om een voorstel te doen aan de regering. De regering neemt een beslissing. Het geformuleerde voorstel heb ik gemaakt op basis van advies, ingewonnen bij deskundigen op het vlak van de werking van de AB. Ik raadpleegde de politieke partijen niet over de samenstelling, want dat is niet conform het principe van de aanduiding van deskundigen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een scoutsgroep voor allochtone jongeren in Antwerpen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een scoutsgroep voor allochtone jongeren in Antwerpen.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, vorig jaar heb ik u al een vraag om uitleg gesteld met de titel 'De idee van integratie en inburgering'. Ik stelde die vraag naar aanleiding van de oprichting van de scoutsgroep Al Manar voor allochtone jongeren in Antwerpen door het Platform Allochtone Jeugdwerkingen. U had zich daarover nogal positief uitgelaten in de pers. Het was me destijds vooral te doen om de vergelijking met de houding ten aanzien van initiatieven voor allochtonen – waarvoor nogal

Van Nieuwenhuysen

makkelijk wordt geapplaudiseerd – en ten aanzien van initiatieven voor de Franstaligen in Vlaanderen en met name in de Rand, waarvan de regering zeer terecht verwacht dat ze zich in Vlaanderen integreren door onder meer deel te nemen aan het Vlaams verenigingsleven.

U hebt mijn opmerkingen toen weggewuifd, net zoals u bedenkingen over het gebrek aan integratiewil vanwege de betrokken allochtonen van de hand wees. Integendeel, u stak een beschuldigende vinger op en stelde dat ook allochtone kinderen recht hebben op een jeugdbeweging waar hun culturele eigenheid centraal staat in de werking, via de keuze van thema's, spelletjes, liederen, enzovoort. U verwees naar een onderzoek waaruit zou blijken dat jeugdwerk emanciperend, democratiserend en gemeenschapsvormend werkt. Dat laatste is zeker het geval, maar ik vrees dat er een gemeenschap wordt gevormd die zich steeds meer afzet van de onze, in plaats van te integreren.

De scoutsvereniging waarover ik het vorig jaar had, blijkt nu volgens de Staatsveiligheid – die dan toch de middelen en de tijd heeft gehad om dat uit te zoeken – een vertakking te zijn van de Brusselse 1ère Unité de Scouts Musulmans de Bruxelles/Ouest, die onder meer paramilitaire opleidingskampen organiseert om te worden ingezet in het Midden-Oosten. U kunt ze trouwens soldaatje zien spelen op hun webstek, al zorgen ze er wel voor dat ze hun gelaat goed verbergen. Ik verwijs naar een artikel in De Morgen van 20 april, dat op zijn beurt geïnspireerd was op een bijdrage in het maandblad van mijn partij van begin april waaruit bleek dat je via de Brusselse webstek van die moslim-padvinders, beelden van Osama Bin Laden te zien krijgt met bijhorende oproepen tot een heilige oorlog tegen de ongelovigen. Uit dat artikel in De Morgen blijkt de link met terroristische islamitische organisaties niet ver weg te zijn.

De heer Dyad Abou Jahjah, de initiatiefnemer van de Antwerpse moslimscouts, heeft blijkbaar ook nog andere initiatieven op zijn kerfstok staan. Hij is de stichter van de Arabisch Europese Liga, de opvolger van het Centre Islamique Belge, waarmee de bevolking op 3 april in Antwerpen nader kennis heeft gemaakt naar aanleiding van de betoging die er plaatsvond. Het hoeft ons niet echt te verwonderen dat de jongeren worden aangespoord om het gezag van de overheid en van de politie te betwisten. De liga heeft ook al oproepen de wereld ingestuurd om de handel met Israël te boycotten en om niet bij Joodse handelaars te kopen. Dat kennen

we allemaal al : we hebben dat in dit land iets meer dan 50 jaar geleden al eens meegemaakt.

Mijnheer de minister, ik had u eigenlijk willen vragen of Al Manar enige vorm van ondersteuning van de Vlaamse Gemeenschap geniet, maar op 24 april heeft de heer Jahjah mijn vraag al beantwoord in het Laatste Nieuws. In die krant wordt bevestigd dat de vereniging wel degelijk financieel wordt gesteund 'door de minister van Jeugd Bert Anciaux en de VVKSM'. Is dat echt zo ? Zo ja, over welk bedrag gaat het dan ? Bent u desgevallend nog steeds van oordeel dat het geld goed is besteed ? Op welke wijze wordt gecontroleerd ?

Vorig jaar was u nog van oordeel dat 'de methodiek, de waarden, de houdingen, de opleidingen, de cursussen, de speltechnieken, enzovoort, allemaal ingepast zijn in wat in het Vlaamse Jeugdwerk wordt gehanteerd en wat daar belangrijk is'. Ik vraag me af of u toen wel goed was geïnformeerd. Worden aan sommige projecten niet al te naïef financiële middelen verstrekt ? Ik zou zeggen : 'Verpak het in een multicultureel sausje en Anciaux zal het wel slikken'. U hebt 250.000 frank veil voor Congo Cultures, 850.000 frank voor de Federatie Marokkaanse Democratische Organisaties, 750.000 frank voor de Conseil Consultatif des Résidents Marocains à l' Etranger ; 500.000 frank voor een eerbetoon aan Abdelkrim Elkataki uitgaande van Ourar Amazigh, enzovoort.

Ik vraag me tenslotte af in hoeverre u hierin nog wordt gesteund door uw coalitiepartners en met name door de VLD. Na de gebeurtenissen van de jongste weken is deze vraag heel terecht. Ik ga ervan uit dat ook hierover een meningsverschil bestaat in de regering, want ik heb alvast genoteerd dat de heer Denys op 2 mei, naar aanleiding van een interpellatie over het voorstel om een eigen televisiezender voor allochtonen op te starten, duidelijk heeft gesteld dat zijn partij van oordeel is dat dergelijke initiatieven, maar ook de voornemens inzake het verstrekken van onderwijs in de taal van de migrant en het voorstel om de rusthuizen te verplichten allochtone hulpverleners aan te werven, slechte signalen zijn.

Mijnheer de minister, ik wil u alleszins aanraden om in de toekomst wat minder snel dergelijke projecten toe te juichen en om zeker wat voorzichtiger te zijn bij het toekennen van subsidies. Ik vrees dat u in dit dossier ook te weinig doordacht hebt gehandeld.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik wil nog een paar zaken toevoegen aan deze interpellatie, want ik woon om de hoek van de desbetreffende scoutsvereniging. Ik spreek me niet uit over het werk van de Staatsveiligheid noch over het artikel in De Morgen, maar ik wil toch vragen om niet alles op één hoopje te gooien. Ik nodig u uit om eens te luisteren hoe de groep tot stand is gekomen. De groep is trouwens een mooi voorbeeld van hoe op een goede manier aan jeugdbewegingswerk wordt gedaan.

Enkele jaren geleden onderzocht het Platform Allochtone Jeugdwerkingen, PAJ, de mogelijkheid om een jeugdbeweging op te richten. Daarvoor was in de eerste plaats de steun van de ouders nodig. In de Marokkaanse gemeenschap is dat niet evident gezien de generatieconflicten en de cultuurclashes tussen ouderen en jongeren. Na lange tijd heeft het PAJ de ouders het nut van een jeugdbeweging doen inzien. De jeugdbeweging heeft de steun van de ouders gekregen. Die is trouwens nodig bij de oprichting van elke jeugdbeweging, de scouts, de KSA of gelijk welke andere groep.

Ze wilden die groep in eerste instantie ook een eigen sterkte geven. De groep is dan ook volledig onafhankelijk gegroeid uit die PAJ.

Ik kan u ook geruststellen. Er werden goede contacten opgebouwd met de scouts van de VVKSM, met de chiro, en met de FOS, vooral dan met het oog op de vorming van leiders. Er zijn enkele leiders van Belgische en enkele van Marokkaanse oorsprong. Ze werken vrij goed samen en worden gevormd door de zojuist genoemd verenigingen. Het is de bedoeling dat ze over enkele jaren kiezen bij welke federatie ze willen aansluiten. Voor die tijd krijgen ze de gelegenheid een eigen kracht op te bouwen.

U had het over een gebrek aan integratiewil. Die wil is er echter wel degelijk, maar kan pas tot uiting komen als de groep een eigen sterkte krijgt. Bovendien moet dit samen met de ouders gebeuren.

Intussen zijn er een kleine 100 leden, en draait de groep vrij goed. We zouden eigenlijk een gat in de lucht moeten springen, omdat ze op deze wijze de eigen jeugd wat organiseren. Ze doen dat tot mijn verbazing zelfs met inbegrip van elementen die bij onze scoutsgroepen al veel minder voor de hand liggen. Ze dragen bijvoorbeeld een mooi klassiek scoutsuniform, dat zo uit de tijd van Baden Powell lijkt te komen. Onze eigen scoutsgroepen stellen dat intussen sterk in vraag.

Zo worden cultuurelementen overgenomen die voor ons vanzelfsprekend zijn, en soms zelfs in vraag worden gesteld. Daar kunt u alvast niet ongevoelig voor zijn. Dat geldt bijvoorbeeld ook voor de manier van spelen, de wijze van gemeenschapsvorming, de organisatie in patrouilles, enzovoort. Zo wordt geprobeerd een cultuur ingang te doen vinden, wat in die gemeenschap niet vanzelfsprekend is, gezien hun andere tradities. Wij zijn vertrouwd met de traditie van de jeugdbewegingen, en we weten hoe belangrijk ze zijn voor vorming en zelfontplooiing, maar ook voor engagement na dien. In heel veel organisaties blijkt immers dat mensen hun vorming in de jeugdbeweging hebben gekregen.

Laat ons dit dus toejuichen en er niet allerlei verbanden achter zoeken. Het is een onafhankelijke groep, die nu banden zoekt met de scouts, de chiro en de FOS om steun en vorming te krijgen, en die op termijn zal kiezen voor een van de federaties. Laat ons blij zijn dat er op het gebied van jeugd en jeugdvorming goede dingen gebeuren, want er wordt vaak genoeg in een andere zin over gepraat.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me graag aan bij wat de heer Vermeulen heeft gezegd op basis van zijn kennis van de bewuste groep. Vanuit de oppositie willen wij alle initiatieven ondersteunen op het vlak van jeugd en cultuur en op sociaal-cultureel vlak, die bedoeld zijn om de integratie te bevorderen.

Ik wil ook mijn verbijstering uitdrukken over de tekst van deze interpellatie. Er wordt gesproken over paramilitaire opleidingen en terroristische islamitische organisaties. Iets dergelijks is ooit de finaliteit geweest van eigen Vlaamse jeugdbewegingen, en dat was meer bewezen dan dit nu.

De pogingen tot integratie van een niet-islamitische organisatie zoals de scouts in de cultuur van allochtone jongeren vinden we bijzonder positief. Mijnheer de minister, u geniet op dit vlak ook de steun van de oppositie.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, de samenvatting van de heer Van Nieuwenhuysen van mijn antwoord op zijn vraag over het idee van integratie en inburgering bij de scoutsgroep die is opgericht door het Platform Al-

Anciaux

lochtone Jeugdwerkingen in deze commissie op 1 februari 2001, is voor zijn rekening. Ik verzoek iedereen het verslag van de commissie te raadplegen. Ik dank de heer Vermeulen en mevrouw Van Hecke voor hun aanvullingen.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, zoals u weet, onderzochten mijn kabinetsmedewerkers de situatie van deze scoutsgroep naar aanleiding van een artikel in De Morgen van 20 april jongstleden over de heer Dyad Abou Jahjah, de manager van de Arab European League. Mijn medewerkers werden naar aanleiding van dit artikel immers herhaaldelijk gecontacteerd door de medewerkers van het Vlaams Blok in het Vlaams Parlement.

Mijn kabinetsmedewerkers gaven toen al aan dat de Antwerpse scoutsgroep die werd opgericht door het Platform Allochtone Jeugdwerkingen, niets te maken heeft met de in de vraag genoemde Brusselse groep, die volgens hetzelfde artikel van bedenkelijk allooi zou zijn. Door in de vraag opnieuw te insinueren dat er wel degelijk banden zijn, lijkt het erop dat u moedwillig de Antwerpse allochtone scoutsgroep in een slecht daglicht poogt te stellen. U verwijst ook naar rapporten van de Staatsveiligheid. U hebt dus blijkbaar veel meer informatie dan wij.

In antwoord op schriftelijke vraag nummer 75 van 8 augustus 2001 van mevrouw Dillen, antwoordde ik reeds dat de vereniging Platform Allochtone Jeugdwerkingen door de Vlaamse Gemeenschap wordt gesteund als experimenteel jeugdwerk voor het project Zelforganisaties voor allochtone jongeren. Ik schreef toen reeds dat de oprichting van een allochtone scoutsgroep in Antwerpen slechts een klein onderdeel is van het totale project. Men wil immers alle allochtone jeugdwerkingen in Vlaanderen bereiken om hen vorming en begeleiding aan te bieden, hen te vertegenwoordigen in de bestaande overlegstructuren, hun belangen te verdedigen en hen specifieke methodes voor jeugdwerking aan te bieden in samenwerking met de Vlaamse jeugdorganisaties waar de heer Vermeulen reeds naar verwees.

In het reglement ter ondersteuning van experimenteel en vernieuwend jeugdwerk werd aan de initiatiefnemers een subsidiebedrag toegekend van 800.000 frank voor het werkjaar 2000 en van 1,2 miljoen frank voor het werkjaar 2001. Voor de eerste helft van het werkjaar 2002 werd 12.400 euro ter beschikking gesteld, dus ongeveer de helft van

de middelen die vorig jaar voor een volledig werkjaar werden verstrekt.

In 2000 overwoog het Platform Allochtone Jeugdwerkingen reeds de oprichting van een islamitische scoutsgroep. In 2001 kreeg het idee vaste vorm. De eigenlijke oprichting greep plaats in het najaar van 2001, en kreeg heel wat media-aandacht. Nu zijn er naast de groep in Antwerpen, Marsa Jongeren- en Ontmoetingscentrum, ook plannen voor de oprichting van scoutsgroepen in Boom en Winterslag.

De huidige Antwerpse groep krijgt geen rechtstreekse steun van de Vlaamse Gemeenschap, maar heeft wel bij het Antwerps stadsbestuur een aanvraag ingediend voor een erkenning als startende jeugdvereniging. Als hij aan de voorwaarden voldoet, kan de groep van de stad een subsidie van een kleine 1.500 euro krijgen. Het Platform Allochtone Jeugdwerkingen ontvangt een toelage van de stad Antwerpen om plaatselijke allochtone jeugdinitiatieven te ondersteunen en te begeleiden. Zoals gezegd ontvangt het Platform ook een projectsubsidie van de Vlaamse overheid voor een gelijkaardige opdracht op Vlaams niveau.

Volgens mijn informatie bestaat er geen enkele band tussen het Platform Allochtone Jeugdwerkingen enerzijds en de dubieuze Brusselse scoutsgroep of de Arab European League van de heer Dyad Abou Jahjah anderzijds. Het is wel zo dat deze persoon werknemer van het Platform Allochtone Jeugdwerkingen was van september 2000 tot juni 2001. Hij werd echter door het Platform Allochtone Jeugdwerkingen ontslagen na een inhoudelijk conflict en een negatieve evaluatie. Het was zijn opvolger die de eigenlijke installatie van de scoutsgroep coachte.

Ik beschik over voldoende aanwijzingen dat de Antwerpse scoutsgroep wel degelijk samenwerkt met of begeleid wordt door erkende al dan niet landelijke jeugdwerkinitiatieven waar geen enkele verdenking op rust.

Ik ben er ook nog steeds van overtuigd dat de methodiek, de waarden, de houdingen, de opleidingen, de cursussen, de speltechnieken en dergelijke die de Antwerpse allochtone scoutsgroep hanteert, aansluiten bij wat binnen het Vlaamse Jeugdwerk wordt gehanteerd. Mijn antwoord op uw vraag om uitleg van 1 februari 2001 blijft dus onverminderd van kracht.

Mijnheer Van Nieuwenhuysen, wat me van het hart moet, is dat na uw betoog over paramilitaire organisaties en onverdraagzaamheid vanwege islamiti-

Anciaux

sche organisaties, u steeds weer dezelfde techniek hanteert. U geeft nadien een opsomming van een aantal Arabische namen, uit een antwoord dat ik u heb gegeven op een vraag over Brusselse aangelegenheden. In 2001 was er een projectoproep om de band tussen de Vlaamse Gemeenschap en de allochtone gemeenschap te versterken. Ik heb toen heel uitdrukkelijk de band tussen beide willen aanhalen. Ik wens dan ook de initiatieven die deze band versterken, te ondersteunen.

Bewust of onbewust hanteert u een gevaarlijke methode. Ik vraag u daar in de toekomst rekening mee te houden. Elke ondersteuning die we geven, is gebaseerd op grondig onderzoek. Ik ga niet over één nacht ijs, zeker niet wat die Antwerpse scouts-groep betreft.

De voorzitter : De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Mijnheer de minister, u tracht me gerust te stellen door te zeggen dat er grondig wordt geëvalueerd en dat er zeker geen banden bestaan met organisaties die er denkbeelden en praktijken op nahouden die niet passen in onze democratische samenleving. U hebt gezegd dat de Antwerpse scoutsgroep vooral gelieerd is met Vlaamse jeugdbewegingen. U hebt ontkend dat er een band zou bestaan met de Frans-talige scoutsgroep in Brussel. Men kan echter niet naast de ideeën zien die daar leven. We moeten maar de website raadplegen.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer Van Nieuwenhuysen, u haalt weer alles door elkaar. Over welke website hebt u het ?

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : De website die ik heb vermeld, de 1ère Unité de Scouts Musulmans de Bruxelles/Ouest.

Minister Bert Anciaux : Dat is dus niet de groep van Antwerpen.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : U zegt dat daar geen banden mee bestaan. Via de heer Jahjah bestaan er wel degelijk banden. Ik haal mijn informatie uit de pers. Ze komt niet rechtstreeks van de Staatsveiligheid. Helaas heb ik daar geen introducties. Ik lees echter in de krant dat volgens bronnen van de Staatsveiligheid de nieuwe scoutsafdeling een vertakking is van de Brusselse 1ère Unité de Scouts Musulmans. Die groep organiseert al jaren opleidingskampen. Dat is mijn informatie.

Mijnheer de minister, indien u steun verleent aan zo'n initiatief, zou u zich ten minste moeten informeren bij de Staatsveiligheid. Ik neem aan dat als een Vlaams minister een vereniging wil ondersteunen, hij aan de Staatsveiligheid kan vragen of ze over informatie beschikt dat die niet koosjer is.

Minister Bert Anciaux : Moet ik dat dan ook doen voor de bejaardenwerking ?

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : U kunt natuurlijk de zaak in het belachelijke trekken.

Minister Bert Anciaux : Dat doe ik niet. U doet dat.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Indien er gegronde redenen zijn, moet dat gebeuren.

Minister Bert Anciaux : Die zijn er niet ! Van zodra u een vreemde naam hoort, denkt u al dat het om een terrorist gaat ! U hebt geen enkele band aangetoond.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Voor mij is de Staatsveiligheid een betrouwbare instelling. U bent degene die dat in twijfel trekt.

Minister Bert Anciaux : Wat u doet, is funest. U hebt het over een Brusselse groep. De Vlaamse Gemeenschap heeft daar geen enkele band mee. In die groep zit een bepaalde persoon. De Staatsveiligheid heeft over hem al dan niet een aantal verslagen. U hebt het voortdurend over die groep. Dan interpelleert u me over een Antwerpse groep. In godsnaam, dit is niet ernstig ! U toont geen enkele link aan tussen beide.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Er zijn duidelijke aanwijzingen dat er een band bestaat. Dat blijkt uit de bronnen van de Staatsveiligheid.

Minister Bert Anciaux : Maar u hebt uw informatie niet gevonden bij de Staatsveiligheid !

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Anderen blijkbaar wel.

Minister Bert Anciaux : Waar haalt u dat ?

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Bepaalde zaken die in de krant worden vermeld, worden wel als geloofwaardig beschouwd. Wanneer het hierover gaat, is dat plots niet meer het geval.

Minister Bert Anciaux : Wat u zegt, wordt niet door De Morgen beweerd.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen : Hoe dan ook, de essentie van de zaak is, dat het almaar duidelijker wordt dat deze regering onder integratie de trivialisering van onze samenleving verstaat. Uw multiculturele samenleving is een samenleving waarin verscheidene culturele entiteiten los van elkaar blijven bestaan. U moedigt dat aan. Ik hoor nu dat Agalev en CD&V u daarin steunen. Uit vroegere uitlatingen van collega's van de VLD kan ik opmaken dat ze die filosofie niet onderschrijven. Ik zal dit laten blijken via een motie in de plenaire vergadering. We zullen vragen kleur te bekennen : wil men een trivialisering van de samenleving of wil men echte integratie ? Ik heb de indruk dat deze regering veeleer de trivialisering in de hand werkt.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer Van Nieuwenhuysen, ik weet niet of het veel zin heeft, maar ik wil u wijzen op de essentie. De essentie is dat binnen die gemeenschap de jeugd op een zeer fijne en – ik kom u daarin tegemoet – op een Vlaamse manier wordt opgevangen. De groep staat niet los van de rest van de gemeenschap. Ik heb u voldoende proberen duidelijk te maken hoe de integratie wordt ondersteund.

Daarnaast is het juist de bedoeling om de samenleving binnen die gemeenschap beter te maken. Vroeger zei men nogal gemakkelijk dat men de jongeren naar de jeugdbeweging moest sturen zodat ze geen kattenkwaad op straat zouden uithalen. U signaleert meer dan voldoende dat er op straat wel eens een aantal zaken gebeuren. Spring dan ook eens een gat in de lucht als zo'n initiatieven worden genomen. Laat u niet verblinden door mogelijke connecties, namen of routes. Met de hand op het hart kan ik verklaren dat deze jeugdbeweging zich zeer goed heeft georganiseerd. Ze speelt een belangrijke rol in de buurt en het goed samenleven in de buurt. Ik geloof toch dat het dit is wat u wenst.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Van Nieuwenhuysen en door de heer Vermeulen werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering en de structurering van de Vlaamse orkesten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de financiering en de structurering van de Vlaamse orkesten.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, bijna een jaar geleden hebben we in de commissie een hoorzitting gehouden over de orkesten. Er zijn toen diverse nota's aan bod gekomen. De nota Advies over de hertekening van het Vlaams symfonisch landschap van de heren Moens, Dorny en Hebbelinck en de minderheidsnota van de Muziekcommissie over de orkesten zijn toen besproken. Beide nota's wilden iets anders. De nota-Moens c.s. wilde het landschap hertekenen door het vormen van een nieuw soort orkest, terwijl de Muziekcommissie veeleer het naast elkaar bestaan van het Filharmonisch Orkest van Vlaanderen en het Vlaams Radio Orkest bepleitte.

Daarmee is de zaak natuurlijk niet afgehandeld. Er zijn immers nog andere orkesten, zoals het Symfonisch Orkest van Vlaanderen, dat als een ensemble wordt behandeld en dat bij de adviescommissie een dossier heeft ingediend.

Het Filharmonisch Orkest van Vlaanderen en het Vlaams Radio Orkest horen bij de nominatim gesubsidieerde orkesten. In de afgelopen twee weken heeft men nogal wat geschreven en gediscussieerd over het orkestenlandschap. Dat is ook begrijpelijk. De muziekwereld wordt zenuwachtig. We hebben dat enkele dagen geleden ook nog kunnen lezen in een opiniestuk van de heer Van Lysebeth. Hij antwoordde daarin op een stuk van de heer Van Immerseel.

De heer Van Immerseel zette in De Standaard zijn visie uiteen over het projectorkest. In het muziek-tijdschrift Contra stond een weergave van een

Vandenbossche

debat dat een aantal uren heeft geduurd. Ik weet echt niet meer of ik toen het woord project- dan wel telefoonorkest heb gebruikt. What's in a name ! Indien dit bij de heer Van Immerseel de indruk zou hebben gewekt dat er denigrerend werd gesproken over Anima Eterna, dan wil ik dat misverstand uit de wereld helpen. Dat was absoluut niet de bedoeling.

Ik heb een aantal reacties gekregen op het stuk dat de heer Van Immerseel heeft geschreven. Heel wat muzikanten, ook enkele die bij Anima Eterna hebben gespeeld, hebben gereageerd.

Over de kwaliteiten van Anima Eterna zult u mij geen kwaad woord horen zeggen. Over de stelling van de heer Van Immerseel inzake het uitzicht van het orkestenlandschap verschil ik wel van mening. We hebben in het verleden gekozen voor apart functionerende, nominatim gesubsidieerde orkesten. De Filharmonie en het Vlaams Radio Orkest zijn beide nominatim gesubsidieerde orkesten. Voor het VRO is dat pas recent het geval. Het bestaat al sinds 1935.

Het VRO is eigenlijk het gevolg van de herstructurering en hervorming van de VRT, en dus van het uittreden van het radio- en televisieorkest uit de VRT en het onderbrengen ervan in een afzonderlijke VZW. In de periode van de oprichting van die nieuwe VZW werd lange tijd luidop gedacht aan een mogelijke fusie van beide orkesten, maar die fusie is er nooit gekomen. Men heeft er toen immers voor gekozen om de twee orkesten naast elkaar te laten bestaan.

Naar aanleiding van de nieuwe subsidieronde is die discussie opnieuw levendig geworden. Dit maakt de Vlaamse muziekwereld uiteraard bijzonder zenuwachtig. Daar wordt vol spanning afgewacht wat de gevolgen zullen zijn van de adviezen voor de ensembles en orkesten. In die muziekwereld pleit men trouwens voor een operatie naar analogie met de podiumkunsten.

In deze commissie werd reeds uitvoerig over deze materie gedebatteerd. De minister heeft verklaard iets te zullen doen met het orkestenlandschap naar aanleiding van de beëindiging van de procedure over het muziekdecreet, met name naar aanleiding van de adviesronde.

Ondertussen zijn ook de nominatim gesubsidieerde orkesten bijzonder zenuwachtig geworden omdat men daar eigenlijk niet meer weet wat men moet

verwachten : zal de weg van de fusie opnieuw bewandeld worden en komt er een specialisatie ? Steevast hoort men er zeggen dat het orkestenlandschap hervormd moet worden omdat er in Vlaanderen te veel symfonische orkesten zouden zijn. Dit is niet helemaal correct. Kijk maar eens naar Nederland dat een veel ruimer orkestenlandschap heeft, zeker wat de symfonische orkesten betreft.

In het programmaboek 2002-2003 van de stedelijke concertzaal De Bijloke schrijft de heer Maes in een opiniestukje : 'Is het orkestleven in Vlaanderen aan herziening toe ? Persoonlijk vind ik de situatie waarin drie orkesten bestaan met een verschillend profiel, vrij gunstig. Het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Vlaanderen, het Vlaams Radio Orkest en het Symfonieorkest van Vlaanderen vullen elkaars profiel perfect aan. Het samensmelten van deze drie orkesten tot een groot orkest zou niet enkel schadelijk zijn voor de toekomst van jonge musici, maar geeft ook geen garantie op veelzijdigheid en gezonde competitie. Als ze allemaal genoeg middelen krijgen om goede dirigenten aan te trekken, kan de diversiteit de creativiteit alleen maar in de hand werken. Iedereen in muzikaal Vlaanderen droomt wel eens luidop van een toporkest, vergelijkbaar met het orkest van het Koninklijk Concertgebouw van Amsterdam. Laten we er eerder voor pleiten dat de drie bestaande orkesten in betere omstandigheden kunnen werken dan nu het geval is. De noodzakelijke competitie tussen hen zal een gunstig effect hebben op niveau en creativiteit'.

Ik deel die mening. Immers, als men er inderdaad aan denkt het orkestenlandschap via een fusie te heroriënteren, dan wil ik daartegen drie fundamentele bezwaren formuleren. Ten eerste moet de diversiteit in dat landschap gerespecteerd worden. Dit wordt bevestigd door het artikel van de heer Van Lysebeth dat in De Standaard van eergisteren werd gepubliceerd. Dat er nood is aan diversiteit op symfonisch vlak, werd trouwens ook tijdens onze hoorzitting sterk beklemtoond. Ten tweede vind ik dat, indien er reeds luidop aan een fusie zou worden gedacht of er reeds stappen in die richting gezet zouden zijn, deze operatie ruimschoots te laat komt. Ten derde zijn die orkesten heel belangrijk voor de opleidingen in de conservatoria, en meer bepaald voor de doorstroming van jonge musici. Ik denk verder ook aan de inspanningen die op plaatselijk vlak werden geleverd om de betreffende orkesten te huisvesten, in de stad te houden of te subsidiëren. Ik heb het dus over Leuven en Antwerpen.

Vandenbossche

Mijn conclusie is dus dat een en ander zou kunnen leiden tot een verschraving van het orkestenlandschap, en niet tot een verbetering ervan.

Ik wil hier tot slot nog aan toevoegen dat beide orkesten enkele jaren geleden een nieuwe fase zijn ingegaan. Er zijn bijvoorbeeld nieuwe intendanten aangetreden en bekende dirigenten aangeworven. Men kan dus spreken van de ontwikkeling van een nieuw artistiek beleid waardoor zij nu terecht een vooraanstaande plaats bekleden in het internationale orkestenlandschap.

Ik wil de minister hierover de volgende vragen stellen. Ik weet ondertussen wel uit vorige werkzaamheden dat de eerste vraag met een 'ja' kan worden beantwoord.

Heeft de beoordelingscommissie reeds een advies uitgebracht over de nominatim gesubsidieerde orkesten ? Daarover is er immers altijd al wat heibel geweest. Hoewel ik dus weet dat deze vraag met een 'ja' beantwoord kan worden, zou ik daar toch nog graag wat meer over vernemen. Wat heeft die commissie nu precies gezegd ?

Wordt nog steeds gedacht aan fusie en specialisatie ? Is de muziekcommissie bij haar standpunt gebleven ? Wat wordt nu precies met die specialisatie bedoeld ?

Het is hoog tijd om rust in de sector te brengen. De onzekerheid duurt nu immers al veel te lang. Hoe denkt u dit aan te pakken ?

Tot slot is er nog de vraag van de twee orkesten naar meer middelen. Het ene orkest heeft die middelen nodig voor de verdere aanvulling van het orkest, het andere voor het uitvoeren van zijn artistiek beleid. Hoe denkt u op die vraag te kunnen ingaan ?

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de problematiek van de toekomst van het Vlaams orkestenlandschap is reeds herhaaldelijk in deze commissie aan bod gekomen. Ook nu wordt hierover een vraag gesteld door de heer Vandenbossche. Ik kan hem echter niet volgen als hij stelt dat hierover reeds veel gedebatteerd werd. Men heeft enkel via vragen geprobeerd eigen inzichten weer te geven. Daarnaast werd er ook een hoorzitting georganiseerd.

Op nagenoeg elke vraag volgde als antwoord dat gewacht zou worden tot na de beoordelingsronde, dat pas daarna een visie zou worden bekendgemaakt. De onrust in de sector kan trouwens ook voor een groot deel worden verklaard door de statements die elke dag in de pers verschijnen.

Wat de toekomst van de orkesten betreft, heb ik er in het kader van de besprekingen van de begrotingswijziging reeds op gewezen dat een en ander moet aansluiten bij het standpunt van de Vlaamse minister van Cultuur en bij het beleid inzake de weg die de eigen instellingen moeten inslaan. In dit verband wil ik erop wijzen dat de eigen verantwoordelijkheid voor de eigen instellingen iets anders is dan het subsidiëren van andere initiatieven. Dit komt eigenlijk neer op het werkbaar blijven maken van dat wat eigendom is van de Vlaamse Gemeenschap.

We hebben benadrukt dat nominatim subsidies niet met verworven centen geassocieerd mogen worden. Een beoordeling is dus steeds nodig. Dat beheersovereenkomsten dan tot bepaalde finaliteiten of resultaatsverbintenissen leiden, en dit in ruil voor middelen, lijkt me logisch.

In het debat moet blijvende aandacht uitgaan naar het behoud van de eigen instellingen, waarvoor dan consequent de verantwoordelijkheid moet worden opgenomen.

De vragen zijn gesteld, de bezorgdheden zijn geuit, de urgentie is verwoord in een commissie die haar bekommernissen reeds vaker heeft geuit. Ik meen dan ook te mogen stellen dat het vijf voor twaalf is voor iedereen, dus zowel voor de buitenstaanders als voor de insiders die bezorgd zijn over ons Vlaams orkestenlandschap.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, ik wens me kort aan te sluiten bij de bezorgdheden die door beide voorgaande sprekers werden verwoord en die reeds vorig jaar, naar aanleiding van de hoorzitting, uitvoerig aan bod zijn gekomen. Toen bleek dat de door de experts geformuleerde kritieken eigenlijk reeds ondervangen waren door de dynamiek van de twee nominatim gesubsidieerde orkesten.

Er is dus de vraag of er in Vlaanderen plaats is voor twee orkesten. Mijns inziens is het antwoord op die vraag een ondubbelzinnig 'ja'. Er is immers

Vermeulen

een duidelijke dynamiek en een stijgende kwaliteit tot stand gekomen en dit in vaak bijzonder moeilijke omstandigheden. De heer Vandenbossche heeft in dit verband verwezen naar de rol van de intendanten, naar de verschuivingen binnen de orkesten, naar ontslagen en aanwervingen, enzovoort. Dit alles heeft uiteindelijk geresulteerd in een niveau dat aanzienlijk hoger ligt dan enkele jaren geleden. Het zou niet goed zijn om nog eens te rommelen in die dynamiek.

Ik sluit me aan bij mevrouw Van Hecke dat een algemene visie over de toekomst van het orkestlandschap van groot belang is. Als zo'n visie bestaat, kunnen ook heel duidelijke beheersovereenkomsten worden gemaakt en kan een complementariteit tot stand worden gebracht zodat de repertoires van het VRO en het KFOV van elkaar verschillen. Er kan ook worden gedacht aan afspraken over genres. In een totaalvisie kunnen in elk geval afspraken worden gemaakt. Er kan ook worden nagedacht over extra taken waarbij de orkesten zich richten op de gemeenschap, de Vlaamse of de lokale. Nu voeren ze dergelijke taken ook uit, maar dan wel vanuit de eigen dynamiek, zonder dat de opdracht ertoe is gegeven. Een algemene visie is dus van groot belang voor een beheersovereenkomst en het volgen van een groeipad. Groeimogelijkheden moeten een recht zijn en hebben te maken met de bezetting, de middelen en de concerten.

Ik wil nog even wijzen op de internationale uitstraling die de orkesten beginnen te krijgen. De leden worden gevraagd. Er is zelfs sprake van uitkoop-sommen.

Mijnheer de minister, laten we de dynamiek erkennen.

De voorzitter : Mevrouw Degryze heeft het woord.

Mevrouw Niki Degryze : Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de vragen van de heer Vandenbossche en in het bijzonder bij de vraag van de orkesten om meer subsidies. Uit de pers leid ik af dat het KFOV tevreden is, maar dat het VRO meer subsidies vraagt. Tijdens de bespreking van de aanpassing van de begroting, heb ik dit reeds naar voren gebracht. Toen werd gezegd dat het orkest nooit tevreden zal zijn met de hoogte van de subsidie. Kunt u daarover even uw mening geven ?

De voorzitter : Net als koken, kost muziek veel geld. Het gaat over twee grote orkesten. Wat heel belangrijk is, is de ronde die deze maand wordt

beëindigd. Op dat ogenblik moet kleur worden bekend en zal duidelijk worden of er meer middelen komen voor de ensembles of niet.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, zoals ik al sinds het begin van deze legislatuur heb aangekondigd, wil ik de werking van de grote orkesten bekijken in het licht van het gehele muzieklandschap. Ik wil dus niet alleen een tewerkstellingsbeleid ten aanzien van de grote orkesten voeren. Daarom heb ik al eerder meege-deeld dat een beslissing over de grote symfonische orkesten, het VRO en het KFOV, zal worden genomen samen met de beslissing over de subsidiëring van de ondertussen decretaal erkende muziekorganisa-ties. Het heeft in afwachting van een toekomst-gerichte beslissing bijgevolg geen zin om een forse verhoging te voorzien voor de werking 2002, zoals gevraagd door de directie van het Vlaams Radio Orkest. De raad van beheer en de directie zijn hiervan steeds perfect en correct op de hoogte ge-bracht.

U zou nu kunnen denken dat ik vraag om de be-slissing van de regering af te wachten. Ik begrijp dat er ondertussen enige commotie is ontstaan en dat het parlement het recht heeft om mijn mening te kennen. Aangezien de belangrijke en ingrijpen-de beslissing over het muzieklandschap in Vlaan-deren steeds dichterbij komt, ben ik wel bereid u vandaag mijn visie over de grote orkesten in dit verband al enigszins toe te lichten. De beslissing moet immers voor het einde van deze maand wor-den genomen.

De positionering van de grote symfonische orkes-ten in het algemene muzieklandschap is echter geen eenvoudige materie. Dat blijkt uit diverse ad-viezen die we hebben ingewonnen en uit de zeer uiteenlopende standpunten die werden ingenomen. Zowel de Muziekcommissie als een aparte exper-tencommissie hebben zich gebogen over de posi-tionering van de symfonische muziek in een Vlaamse context. De standpunten van beide com-missies en van de betrokken orkesten kwamen ook uitvoerig aan bod tijdens de hoorzitting in het Vlaams Parlement van 5 juli 2001.

Naar aanleiding van de tweede structurele subsi-dieronde heb ik ook de beoordelingscommissie Muziek gevraagd om een advies uit te brengen over de twee nominatim gesubsidieerde orkesten. De verschillende meningen in de beoordelingscom-missie waren echter te uiteenlopend om tot één duidelijk standpunt te komen. Bovendien stelt de

Anciaux

beoordelingscommissie dat ze formeel niet bevoegd is om een advies te geven over de beleidsplannen van de twee nominatim ingeschreven orkesten, omdat ze niet in het muziekdecreet zijn opgenomen. De beoordelingscommissie heeft dus geen advies geformuleerd, ook al werden er besprekingen aan gewijd. Het klopt dat ze volgens het muziekdecreet geen advies moet verstrekken. De commissie heeft het wel geprobeerd, maar de meningen waren te uiteenlopend. Ik werd ervan op de hoogte gebracht dat er verschillende opties werden besproken binnen de beoordelingscommissie.

Hoe verschillend de aangereikte denksporen of de conclusies van de commissies of groepen ook zijn, toch werden vanuit de vele hoeken een aantal gelijklopende vaststellingen gedaan. Ik som er acht op. Ten eerste moeten de nominatim gesubsidieerde orkesten naar analogie met de decretaal ondersteunde orkesten aan een kwaliteitstoets worden onderworpen. Ten tweede ontbreekt het de huidige twee orkesten aan een duidelijke profilering. Ze vissen teveel in dezelfde vijver. De profielen van beide orkesten zijn niet complementair. Ten derde voldoet het huidige niveau van de orkesten niet om internationaal te kunnen meespelen. Ten vierde is het gebrek aan goede concertzalen een serieuze handicap voor de uitbouw van een kwalitatief symfonisch muzieklandschap. Ten vijfde vullen de historische orkesten met succes een stijgend aandeel van het symfonische repertoire in. Ten zesde is het 19e eeuwse model van een symfonisch orkest niet meer van deze tijd. Er is nood aan een andere managementaanpak die kan leiden tot een soepeler apparaat dat minder kost en flexibeler kan worden ingezet en zo beter kan inspelen op de verwachtingen van de 21e eeuw. Ten zevende is er sprake van een problematische relatie met de muziekopleidingen in Vlaanderen. Ten achtste is er plaats voor de symfonische muziek in Vlaanderen. Wel moet worden nagedacht over een eigentijdse aanpak, aangepast aan de vereisten van de 21e eeuw.

Ik heb deze acht vaststellingen gebaseerd op de aangereikte denksporen of conclusies van de commissies en groepen. Uit de vaststellingen kunnen we concluderen dat er toch een zekere consensus bestaat over drie punten : dat een kwaliteitsverbetering van de symfonische orkesten noodzakelijk is, dat ook een duidelijke profilering noodzakelijk is en dat de uitbouw van lichtere en flexibele structuren de orkesten beter wapenen om hun opdracht in de 21e eeuw blijvend te kunnen waarmaken.

Afhankelijk van de doelstellingen en ambities die worden vooropgesteld, zijn uiteraard meerdere oplossingen mogelijk. De verschillende ideeën over het symfonisch landschap gaan van het behoud van de bestaande structuren, over een fusie van de twee grote orkesten, tot het oprichten van een volledig nieuwe structuur. Ik heb de drie mogelijkheden onderzocht. Rekening houdend met de verschillende vaststellingen en de standpunten van experts, van de orkesten zelf en van beleidsmakers, wil ik vandaag mijn houding tegenover de grote orkesten verduidelijken.

Ten eerste hoeft Vlaanderen niet perse over een symfonisch orkest van internationale topkwaliteit te beschikken, laat staan over meerdere. Hiervoor zijn de middelen noch het nodige artistieke potentieel op dit ogenblik beschikbaar. Vlaanderen scoort op artistiek vlak in de internationale context overigens zeer hoog. Zowel op het vlak van theater en hedendaagse dans als op het vlak van de historische uitvoeringpraktijk, hebben we wereldklasse in huis. Is het nodig om op elk artistiek onderdeel deze internationale topkwaliteit na te streven ? Impulsief zou ik volmondig en vanzelfsprekend 'ja' antwoorden op deze vraag. Hoewel het idee om één orkest van internationale topkwaliteit uit te bouwen mijn persoonlijke voorkeur wegdraagt, stel ik vast dat de tijd nog niet rijp is om deze ambitie waar te maken. Het lijkt me vandaag belangrijker om de nodige impulsen te geven die het symfonische landschap in de toekomst zullen versterken.

Ten tweede is een sterk symfonisch landschap gebaat bij een sterke profilering en een gediversifieerde praktijk. Artistieke diversiteit staat bij mij erg hoog aangeschreven. Niet alleen in de muziek, maar ook op het vlak van de podiumkunsten en beeldende kunsten streef ik ernaar om kansen te bieden aan een rijk palet van kunstuitingen. Ik geloof dus ook dat de aanwezigheid van meerdere uitvoerders van de symfonische praktijk het genre ten goede komt en dat die diversiteit vooral ook een breder, gediversifieerd publiek kan aanspreken. U weet dat ik een hevige pleitbezorger ben van een goede, brede spreiding van onze cultuurproducten. Dat impliceert dan ook dat er een rijk gekleurd aanbod voorhanden moet zijn om een breed publiek te bespelen.

Ten derde heeft een toekomstgericht kunstenlandschap nood aan flexibele, wendbare structuren die kunnen inspelen op de voortdurende veranderingen in het artistieke gebeuren. Of we dat nu graag horen of niet, we moeten ons voorbereiden op een steeds sneller veranderende maatschappij. Hoewel kunsten en kunstenaars vaak heel gevoelig zijn

Anciaux

voor veranderingen en deze via hun artistieke praktijk vertalen voor een publiek, wil ik toch wijzen op het gevaar van institutionalisering dat vooral in onze grotere instellingen dreigt. Het is een belangrijke uitdaging voor de orkesten, maar ook voor andere grote huizen, om zich om te vormen tot minder logge, flexibele structuren.

Op basis van deze visie kies ik er vandaag voor zowel de twee nominatim gesubsidieerde orkesten als het Symfonieorkest te behouden, maar dan onder bepaalde voorwaarden en met een duidelijke opdracht. Daarom zal ik beide nominatim ingeschreven orkesten uitnodigen om zich, bij voorkeur in onderling overleg, te buigen over een scherpere profilering, die hen bovendien complementair moet maken. Bovendien zullen ze de opdracht krijgen hun structuren geleidelijk doch fundamenteel om te bouwen tot flexibele, wendbare organisaties met een gemiddelde vaste kern van 60 musici.

Noch voor het VRO noch voor het KFOV zie ik vandaag de noodzaak om de middelen te verhogen. In haar zakelijk advies over de decretaal erkende muziekensembles heeft de administratie Cultuur een aantal objectieve parameters gehanteerd, zoals het aantal concerten, de artistieke en administratieve loonkosten, de repetitietijden, de promotie, enzovoort. Indien we, naar analogie met de recent in het decreet erkende organisaties, deze analyse toepassen op beide grote orkesten, dan blijkt dat ze nog een ruime marge hebben om hun werking te garanderen. Een grondige interne herstructurering en een sterkere profilering van beide orkesten moet hen in staat stellen met de huidige middelen een boeiende symfonische muziekpraktijk te ontwikkelen.

Met het oog op de beslissing die we voor het einde van de maand moeten nemen over het muzieklandchap, lijkt het me niet meer dan billijk en correct ook eens een vergelijking te maken tussen onze twee nominatim gesubsidieerde orkesten en de rest van de muziekensembles. Op basis van de oefening van mijn administratie en de zonet genoemde louter objectieve criteria, kom ik tot de volgende vaststellingen.

De huidige totale loonkost van heel het gamma erkende muziekensembles samen bedraagt grosso modo 627,5 miljoen frank. De huidige subsidies van de Vlaamse Gemeenschap aan de muziekensembles bedragen 251 miljoen frank, ongeveer 40 percent van de totale loonkost. Voor de nominatim gesubsidieerde orkesten zijn die bedragen respec-

tievelijk 564,5 miljoen frank en 462 miljoen frank. De subsidies bedragen voor hen dus 82 percent van de kosten.

Een objectivering en gelijkschakeling zouden dan ook immense gevolgen hebben. Een objectivering op basis van de verschillende criteria zoals het aantal concerten, de administratieve en artistieke loonkosten, de repetitietijden, de promotie, de dirigenten, enzovoort, zou bij een status quo van de huidige situatie van de muziekensembles een forse verlaging betekenen van 60 percent van de subsidies voor de nominatim erkende orkesten. Dat is uiteraard absurd. Een stijging naar 50 percent voor de andere muziekensembles, wat ongeveer 63 miljoen frank aan bijkomende middelen zou betekenen, zou nog steeds een vermindering van 118 miljoen frank voor de twee orkesten tot gevolg hebben. Een stijging naar 75 percent – uiteraard wishful thinking –, wat een bijna verdubbeling zou zijn van de subsidies voor de muziekensembles, zou bij een objectieve gelijkschakeling voor de 2 vandaag bestaande nominatim gesubsidieerde orkesten nog steeds een vermindering betekenen met 40 miljoen frank. Ik heb daar ook de eigen inkomsten in berekend, en de sponsoring in verhouding tot de totale subsidie. Ik pleit daar niet voor, maar wel voor een objectivering en een algemene ondersteuning van het muzieklandschap. De regering zal daar voor het einde van de maand over moeten beslissen. Voor mij moet de beslissing zeker een versterking inhouden van dat muzieklandschap. Ik zet me daar voor in.

Het Symfonieorkest van Vlaanderen heeft mijns inziens ook zijn plaats in het orkestenlandschap en vaart vandaag reeds een koers die complementair is aan die van de beide grote orkesten. Met de geringe middelen die het vandaag ter beschikking heeft, is dit orkest erin geslaagd reeds een soepele structuur uit te bouwen. Het verhogen van de werkmiddelen moet het orkest in staat stellen een constant hoog peil te halen bij de uitvoeringen. Doordat dit orkest kleinschaliger van opzet is, heeft het een belangrijke spreidingsopdracht en is het in staat om het symfonisch repertoire in diverse grote en kleine zalen te brengen.

Ik stel een afbouw voor van het Vlaams Radio Koor tegen het seizoen 2003-2004. Er is in het Vlaamse landschap de laatste jaren een boeiende vocale praktijk ontstaan, zowel in de professionele hoek, met het koor van de opera en de diverse decretaal ondersteunde koren, als in de semi-professionele hoek. Het VRK heeft zich in deze context niet echt kunnen onderscheiden met de uitbouw van een geheel eigen profiel. Bovendien zijn er ook

Anciaux

weinig argumenten ter verantwoording van een band tussen het koor en een groot symfonisch orkest. Een lossere samenwerking tussen koor en orkest lijkt ons in de toekomst een betere garantie voor een uitdagende synergie en een gediversifieerd publieksbereik.

Mijnheer de voorzitter, ik denk hiermee een duidelijk antwoord te hebben gegeven. Ik heb een duidelijke boodschap willen brengen over de inhoud en de profilering van de orkesten. Ik heb ook duidelijk willen stellen dat ik niet werk aan een fusie, noch aan het opdoeken van de twee orkesten voor het creëren van een nieuw toporkest. Omwille van de diversiteit van het aanbod hebben de twee orkesten en het Symfonisch Orkest hun eigen plaats.

Wel moet er een verscherping komen van het profiel, en een complementariteit van de twee orkesten. Er is een financiële objectivering nodig. Dat betekent niet dat er een vermindering van de subsidies moet komen, maar wel dat het mogelijk is met de huidige, vergeleken met de rest van de sector goede financiering, een flexibele structuur op te zetten, die de uitdagingen van de 21e eeuw beter aankan.

Ik kan niet vooruitlopen op de beslissing over de rest van het muzieklandschap, maar het is duidelijk dat we moeten streven naar een versterking van dat landschap. Daarvoor is de absolute steun van de overheid nodig, weliswaar op basis van artistieke resultaten, kwaliteit, en objectievere normen dan in het verleden. Daarmee kunnen we een dynamiek tot stand brengen in het muzieklandschap en in de hele artistieke praktijk.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Gebruik makend van de hier heersende opendebatcultuur, wil ik er graag nog even op reageren. Ik ben tevreden dat we nu duidelijkheid hebben over de plannen met de nominatim gesubsidieerde orkesten. Er komt dus geen fusie. Met de genoemde vaststellingen ben ik het echter niet eens, althans niet met alle acht. Er zijn er een paar bij die juist zijn, maar andere durf ik te betwisten.

We zijn het er al van bij het begin van deze regeerperiode over eens dat er een kwaliteitsbeoordeling moet zijn. Ook met de vaststelling dat de doorstroming uit het muziekonderwijs niet goed is, ben ik

het eens. Dat is trouwens al herhaaldelijk aan bod gekomen naar aanleiding van andere dossiers.

Dat de beide orkesten geen profilering zouden hebben, betwijfel ik echter heel sterk. Met de vaststelling dat er flexibeler moet worden gewerkt, zou ik het nog eens kunnen zijn, als ik zou weten wat daar precies mee wordt bedoeld. Uit de vele reacties die ik heb gekregen van muzikanten, lees ik een stukje voor van een jonge contrabassist. Ik zal zijn naam niet noemen, omdat ik niet weet of hij dat wel wenst.

Naar aanleiding van het stuk van dirigent Van Immerseel schreef hij het volgende : 'Als dirigent heb je daar natuurlijk allemaal minder last van, want wat Van Immerseel vergeet te vertellen, is dat freelance-muzikant zijn echt niet zo zaligmakend is : onzekerheid, verplicht zijn er een andere job bij te doen, tijdelijke werkloosheid, en ga zo maar even door. Afhangen van de goodwill van een of andere grillige dirigent die een projectorkest leidt, hoort er soms ook bij.' Als er sprake is van flexibiliteit, gaat er bij mij altijd wel een of ander lampje flikkeren. Ik wil namelijk wel eens weten wat daarmee wordt bedoeld.

Dat er een gebrek is aan goede concertzalen, is absoluut zeker. Ook daar ben ik het dus mee eens. Die discussie gaat echter al een hele tijd door, en op dat vlak zijn we nog maar pas toe aan een concertzaal in Brugge.

Dat het huidige niveau nog niet internationaal is, klopt wellicht. Nochtans tonen de programma's van zowel het VRO als het KFOV aan dat zij zich sterk internationaal aan het profileren zijn. Zonder het ene orkest met het andere te willen vergelijken, merkt men in de profilering een bepaalde evolutie. Ik verwijs daarbij naar de samenwerking tussen het VRO en de Portugese groep Madredeus. Die samenwerking heeft geleid tot het organiseren van een tournee in de loop van oktober en november.

Mijnheer de minister, we weten nu duidelijk waar men naartoe wil. Ik ben het niet met alle vaststellingen eens. We hebben hier echter de gewoonte om over zo'n zaken te discussiëren. Ik ben het er wel mee eens dat tussen de beide orkesten het water soms te diep is. Ze zouden met elkaar rond de tafel moeten zitten om na te gaan of er geen andere vormen van samenwerking mogelijk zijn. Er moet worden nagegaan of de middelen efficiënt worden besteed. Ik heb daar geen probleem mee. Ongetwijfeld wordt dit verhaal in deze commissie vervolgd. Ik ben ervan overtuigd dat we deze dis-

Vandenbossche

cussie nog uitgebreid zullen voeren. Ik zal er in elk geval voor zorgen dat dit gebeurt.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is al lang geleden dat het parlement en deze commissie nog eens de primeur kregen over belangrijke cultuurmateries. Ik waardeer dit ten zeerste. Ik wil wel alles nog eens rustig nagaan om alle consequenties te bevatten. Daarna wil ik daarover van gedachten wisselen.

Toch heb ik nu al een drietal opmerkingen. Bij de lijst van de vaststellingen zijn er een aantal die niet gelijklopen met de conclusies die uit de hoorzittingen zijn gevolgd. Ik heb het dan niet enkel over de hoorzitting met de nominatim gesubsidieerde orkesten maar ook over die met de hele sector.

Daarnaast heb ik er een probleem mee dat er een opdracht zou worden gegeven tot bijsturing op het ogenblik dat de twee grote filharmonische orkesten in volle hervorming zijn en de eigen projecten op het spoor aan het zetten zijn. De vraag is of er op dat moment efficiënt kan worden ingegrepen. Dat is niet zo vanzelfsprekend. Mijnheer de minister, in welke mate hebt u bij het invullen en het overleg met een aantal deskundigen over dit standpunt, ook rekening gehouden met de hervormingen in de beide orkesten ?

U hebt ten slotte een voor mij onbevredigend antwoord gegeven met betrekking tot de verantwoordelijkheid ten opzichte van de eigen instellingen. De vergelijking met de andere instellingen stoort me. De loonkost voor de eigen instellingen wordt voor 80 percent bekostigd. In de andere is dat voor 40 percent het geval. Dat is nu eenmaal de consequentie van eigen instellingen. Als we De Singel vergelijken met de Vooruit, dan heb ik daar problemen mee. Ik ben plaatsvervangend – maar vrij actief – lid van de commissie voor Onderwijs. Met het gelijk leggen van de lat hebben we wel wat ervaring. Op een bepaald moment was Vlaanderen van oordeel dat het zelf een bepaalde verantwoordelijkheid moest opnemen. Men kan daar volledig afstand van doen en dan wordt de algemene regel van toepassing. Dit is niet gebeurd, onder andere omwille van de specificiteit en de grote bedragen die daarbij nodig zijn.

Men moet echter consequent zijn. Als men geen eigen instelling wenst, volgt er, na een bepaalde periode, een algemene regeling. Het behouden van eigen instellingen waarbij wordt gekozen voor gelijke subsidiëring, lijkt me niet consequent.

Mijnheer de minister, ik hoop dat we hierover nog van gedachten kunnen wisselen en dieper op de inhoud kunnen ingaan.

De voorzitter : Mevrouw Degryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Mijnheer de voorzitter, er wordt gesproken over grondige herstructureringen. Die zijn echter al volop bezig. Ik hoop dat die orkesten niet kapot geherstructureerd worden.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de minister, ik heb ook een aantal bedenkingen bij uw helder antwoord. Ik heb geen probleem met de kwaliteits-toets. De orkesten zijn daar ook vragende partij voor. U zegt dat de profilering enigszins ontbreekt. We kunnen dat de orkesten niet verwijten. De profilering moet passen in een visie die wordt geconcretiseerd in een overeenkomst. Ook wat dat betreft, is men vragende partij. Profilering en complementariteit moeten in een geheel worden ingepast.

Ik zal niet op al uw vaststellingen reageren. Sommige zijn subjectief. U zegt dat het huidige niveau niet de top is. De vraag is dan welke finaliteit we willen bereiken met de orkesten. Is dat het niveau van de eredivisie, de Champions League, de Wereldbeker ? Ook dat past in een visie. Het is moeilijk om te zeggen wat de top is.

U hebt ook gezegd dat het 19e eeuwse model niet van deze tijd is. Chronologisch klopt dat natuurlijk. De vraag is of dit inhoudelijk en structureel ook het geval is. Sommigen zien het leven als een permanente vernieuwing. We moeten echter opletten dat we al vernieuwend alle goede zaken of structuren uit de 19e of 20e eeuw niet per definitie aan de kant schuiven omdat ze uit een vorige periode stammen.

Ik krijg geen vat op de termen ‘flexibiliteit’ en ‘wendbaarheid’ die in dat verband worden gebruikt. Als we één zaak kunnen zeggen, dan is het wel dat het management met de beschikbare middelen getuigd heeft van wendbaarheid, flexibiliteit, het omgaan met vastgeroeste omstandigheden en nieuwe uitdagingen.

Vermeulen

Uw slotopmerking over de symfonische muziek die een 21e eeuwse aanpak moet krijgen, moet meer worden uitgewerkt. U verwees naar dans en theater. Ik kan me best inbeelden dat dit een periode is waarin we qua dans tot de top behoren. Dat zal wellicht nog een tijd zo blijven. De vraag is of de komende decennia niet die van de muziek zullen zijn. We zien heel duidelijk dat het theaterlandschap evolueert. Na een periode van sclerose volgt er nu een groei. We weten niet hoe de zaak in de toekomst zal evolueren. De symfonische muziek zou gedateerd zijn. We moeten ons daarover vragen stellen.

Mijnheer de minister, ik vond uw visie over de nominatim gesubsidieerde orkesten in iets te negatieve termen gesteld. Er volgt geen fusie en de orkesten worden niet opgedoekt. We moeten daar in andere termen over spreken. We moeten nagaan welke mogelijkheden er zijn, wat we willen bereiken met deze orkesten, hoe we de dynamiek en de evoluties op kwalitatief en organisatorisch vlak kunnen ondersteunen en in welke richting. We moeten niet uitgaan van de beperkte mogelijkheden qua budget om te zeggen dat de tijd niet rijp is voor een fusie en dat we de zaak maar op zijn beloop moeten laten. Ik stel de zaak nu karikaturaal voor omdat ik vind dat we een andere richting moeten uitgaan.

Wat de flexibiliteit betreft, is ook de stabiliteit van belang. Er is een geweldig repertoire dat ook een kans moet krijgen om naar voren te worden gebracht. Brahms moet telkens weer worden opgevoerd. Prokofjev moet telkens weer worden opgevoerd. Een aantal symfonieën moet telkens weer worden opgevoerd. Mensen moeten daar kennis mee kunnen maken. Mensen voelen zich veilig wanneer ze worden geconfronteerd met componisten die ze al sinds lang kennen. Er moet zorg worden besteed aan het repertoire, het cultureel erfgoed. Dankzij de orkesten kunnen we dat bewaren. Dat zorgt voor een grote stabiliteit en homogeniteit op muzikaal en organisatorisch vlak. Ik wens dat begrip te plaatsen naast de flexibiliteit. Ook stabiliteit en verfrissing zijn zeer belangrijk.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Miel Verrijken : Mijnheer de minister, u zorgt voor een bepaalde stabiliteit. Op het eerste zicht is iedereen het daar dan ook mee eens. Het zou een enorme omwenteling zijn indien er één enkel Vlaams symfonieorkest zou zijn. De verlei-

ding daarvoor bestaat als we ons landje met 6 miljoen inwoners vergelijken met het groter Europees geheel. Dit zou revolutionair, onrechtvaardig en waarschijnlijk verarmend zijn.

Uw diensten zijn veel beter uitgerust dan die van de oppositie. Vlaanderen doet minder dan de meeste Noord-Europese landen. Dat is vreemd als we kijken naar de inbreng van Frankrijk, Italië, Spanje en Portugal. Kwalitatief zijn die orkesten van een minder niveau dan de Noord-Europese. Wat het reizen van de orkesten betreft, hinkt Vlaanderen achterop. Het kan dat de reden hiervoor ligt in de grote vraag uit Vlaanderen. We moeten niet alles negatief bekijken. De orkesten uit Tsjechië en Denemarken maken echter veel meer gebruik van een wisselwerking. Mijnheer de minister, daarop baseren we onze eindbeoordeling.

Noch u, noch wij zijn in staat om eindoordelen te vellen over de esthetiek en de techniek van uitvoeringen. We mogen ons dat ook niet toeëigenen. Het beste forum in dat verband zijn Europa en de wereld. Laten we echter beginnen met Europa. Er was het fenomeen I Fiamminghi. Het doet ons pijn dat u daar negatief tegenover staat. Op dat vlak heeft dit orkest een enorm resultaat bereikt. Ik vraag u dan ook te onderzoeken in welke mate die 2,5 orkesten veel meer aanwezig kunnen zijn in Europa.

Samengevat wil ik dus zeggen dat het reizen misschien wel het beste criterium van een uiteindelijke beoordeling zou kunnen zijn. Indien het Symfonisch Orkest van Vlaanderen triomfen zou oogsten in het moeilijke Duitsland, dan zou dat een duidelijk kwaliteitsteken zijn.

Tot slot wil ik nog even verwijzen naar Beieren, het neusje van de zalm dat prat kan gaan op twee fantastische orkesten met een grote internationale uitstraling.

De voorzitter : Ik vind de conclusies van de minister vrij straf. Ik heb zelfs het gevoel dat zij soms ingaan tegen een aantal conclusies die in de commissie werden gemaakt. Het is dus belangrijk nog enkele zaken te organiseren om een en ander te kunnen toetsen.

Hetzelfde geldt voor de analyse van de administratie over de mogelijkheid tot een betere besteding van de middelen. Ook dat zou ik eens aan een toetsing willen onderwerpen, net zoals dit voor de VRT-analyses gebeurt.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ben me er ten zeerste van bewust dat mijn antwoord, dat een zo groot mogelijke duidelijkheid nastreeft, geleid heeft tot een scherpe afbakening, een scherpe analyse en een scherpe conclusie. In het kader van de opendebatcultuur heb ik er trouwens geen enkele moeite mee om, op basis van de vaststellingen en analyses door anderen, bijsturingen door te voeren indien dit nodig zou blijken.

Mevrouw Van Hecke, als een aantal vaststellingen niet geheel gelijklopend zijn met wat in de hoorzitting is gezegd, dan wil ik daarop het volgende antwoorden. Ik heb een onderscheid gemaakt tussen een aantal vaststellingen die ik zelf trek en andere, waarbij ik verwijs naar een gelijklopendheid met een aantal conclusies van commissies of groepen die in dit verband werden geraadpleegd. Ik heb er trouwens geen enkel probleem mee dat we tijd moeten uittrekken om de verschillende vaststellingen eens naast elkaar te leggen. Ik heb u trouwens ook gezegd dat ik hierbij niet over één nacht ijs ben gegaan. Ik heb daaraan toegevoegd dat er nog geen confrontatie met andere meningen is geweest.

Ik heb dit niet in de pers gegooid om reacties te horen. Ik wil immers eerst hier de reacties horen. Het is hier dat het debat in eerste instantie moet worden gevoerd. En een goed debat wordt op gang gebracht door het naar voren schuiven van een scherpe analyse en van scherpe conclusies én door het innemen van een standpunt.

Mijnheer Vermeulen en mevrouw De Gryze, wat de hervormingen betreft, moeten we er uiteraard voor zorgen dat we niet alles kapot herstructuren. Het is juist nu beide orkesten in volle hervorming zijn, dat een sturing moet worden doorgevoerd in functie van een totale visie. Men moet dus niet wachten tot de profilering door de orkesten totaal tot stand is gebracht. Trouwens, ik heb het gebrek aan profilering niet als een verwijt naar voren geschoven. Misschien is dat wel zo overgenomen.

Er was ook de vraag of we geen andere en bijzondere verantwoordelijkheid dragen voor de eigen instellingen. Ik stel dienaangaande vast dat mijn administratie mij heel duidelijke schema's voorlegt op basis van analyses van het hele muzieklandschap. Dat heeft een grote waarde. Ik ben geen minister die zijn beleid laat bepalen door cijfers. Toch mag een stuk objectivering binnen de sector geen taboe zijn. Als men mij vraagt dit te bekijken in het kader van een totale visie over het muzieklandschap, dan mag men mij daarna niet verwijten dat ik dat ook doe. Vergelijking is vaak noodzakelijk.

Er bestaat een kamerbrede consensus over het feit dat onze nominatim instellingen kwalitatief beoordeeld moeten worden. Ik neem aan dat niemand er problemen mee heeft dat we die beoordeling zake-lijk laten uitvoeren.

Ik pleit dus niet voor een vermindering van de middelen. Ik zeg enkel dat de verhoudingen vandaag totaal anders liggen. Misschien kunt u me dan verwijten dat ik wel vergelijkingen maak, maar er geen conclusies uit trek. Toch trek ik daar wel één conclusie uit. Ik verwijs in dit verband naar de opmerking van de heer Verrijken over de mogelijkheid om te gaan reizen. Ook voor mij is dat belangrijk, net zoals het belangrijk is om te weten in hoeverre een organisatie – al dan niet nominatim of decretaal ondersteund – inkomsten kan verwerven. Onrechtstreeks kan dat iets te maken hebben met kwaliteitsbepaling, iets waar de heer Vermeulen reeds naar verwezen heeft. Als de kwaliteit stijgt, dan zullen ook de vraag- en uitkoopprijen stijgen en dan zal men een andere verhouding krijgen tussen de percentages die ik vandaag vaststel en zullen die tussen de nominatim en de decretaale instellingen vrij sterk kunnen verschillen. Het is dus allemaal niet zo onschuldig.

Ik wil het nu even hebben over het begrip 'flexibel'. Indien men een andere structuurvorm aanneemt voor onze grote orkesten, dan zullen de huidige middelen mijns inziens wel voldoende zijn en ook perspectief bieden. Is dit echter niet het geval, dan zal ik daar samen met de commissie de nodige conclusies uit trekken. Ik wil echter niet in een verhaal terechtkomen waarbij het steeds meer moet zijn. Dat is niet vol te houden en dan moet men optellen voor het Mattheuseffect. Mocht dat wel zo verlopen, dan wens ik eerst diegenen te helpen die al lang veel te weinig hebben, zeker als zij kwaliteit kunnen bieden.

Ik ben het ermee eens dat profilering een zaak is van overeenkomst en van algemene visie. Ik heb dat nooit als een verwijt naar voren geschoven. Ik nodig de orkesten daartoe uit en om die reden was een totale beoordeling nodig. Ik stap dus nog deze maand naar de regering met een voorstel met niet alleen cijfers, maar ook een visie over het totale landschap en over de nominatim orkesten.

Het is niet omdat het een 19e eeuwse structuur betreft, dat die in de 21e eeuw niet kan werken. Dit is een terechte nuancering, net zoals hier reeds vele terechte nuanceringen werden verwoord. Maar indien ik deze allemaal incalculeer, dan kom ik tot heel vage uitspraken.

Anciaux

Het is ook niet omdat het een 19e eeuwse structuur is, dat men die altijd moet meedragen. De organisatiestructuur van de orkesten is mijns inziens een heel interessant debatthema dat trouwens reeds herhaaldelijk in de pers aan bod is gekomen.

Wat dat betreft, heb ik het gevoel dat het steeds en automatisch willen bereiken van een totale bezetting binnen de 19e eeuwse organisatievorm van het symfonisch orkest de kwaliteit niet noodzakelijk ten goede komt. De visie is te veel in negatieve termen gesteld. Ik moet trouwens eerlijkheidshalve toegeven dat ik op het einde het gevoel had dat dit zo overkwam, en dit ondanks het feit dat ik steeds in vrij positieve termen tracht te denken. Ik verontschuldig me bij deze dan ook voor de wijze waarop een en ander misschien is overgekomen. Ik denk niet in termen van 'laat ons voorlopig maar verder doen', waarbij ik in mijn achterhoofd eigenlijk al aan iets anders denk.

Tot slot ben ik het ermee eens dat stabiliteit in het kader van het cultureel erfgoed absoluut noodzakelijk is. Ik pleit niet voor een totaal kader aan losse musici. Ik heb gesproken over een sterke kern van een 60-tal vaste musici.

Als ik hoor dat het streven naar stabiliteit in schril contrast staat met het gemak waarmee over flexibiliteit wordt gesproken, dan kan ik uit de grond van mijn hart zeggen dat ik niet vanuit een gemakkelijkssoefening stel dat een aantal afspraken gemaakt moeten worden, dat er een aantal consequenties moeten zijn en dat een aantal mogelijkheden ingevuld moeten worden voor de toekomst.

Bijgevolg moet het gesprek met de 2 orkesten leiden tot een gedeeltelijke heroriëntatie, een verscherping van het profiel en nieuwe uitdagingen en mogelijkheden. Dit is niet de makkelijkste oplossing. De makkelijkste oplossing zou zijn om de indexering door te voeren en voor de rest te zwijgen.

Tijdens deze legislatuur wil ik in het cultuurlandschap nog een aantal heel scherpe en duidelijke keuzes maken aan de hand van een aantal decreten. Het financiële plaatje ziet er niet zo heel goed uit. Het manna daalt niet uit de hemel neer. Ik streef naar een algemene kwaliteitsverbetering. Ik wil niet in een status-quosituatie blijven hangen. Natuurlijk moeten alle veranderingen gebeuren vanuit een positieve ingesteldheid.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk Holemans tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het Erfgoedweekend

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Holemans tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het Erfgoedweekend.

De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze vraag gaat over hoe we omgaan met ons verleden, met onze herinneringen. Paul Valéry schreef daarover heel terecht : 'Herinnering is een vorm van hoop'.

Mijnheer de minister, in uw beleid besteedt u heel veel aandacht aan het roerend en onroerend erfgoed. Ik juich dat ten zeerste toe. De organisatie van een Erfgoedweekend is dan ook een heel goed initiatief. Het spreekt voor zich dat aan zo'n initiatief heel veel actoren deelnemen : overheden, publieke en privé-instellingen. Uiteraard draagt elk van die actoren in de eerste plaats de verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat op een zorgvuldige wijze met het erfgoed wordt omgegaan. Ze moeten dus streven naar een evenwicht tussen toegankelijkheid en bescherming. Toch behoort het tot de verantwoordelijkheid van de organiserende overheid om dat evenwicht te garanderen.

Tijdens het Erfgoedweekend ga ik graag naar plekken die anders niet of moeilijk toegankelijk zijn. Een bezoek aan het Rijksarchief in Gent heeft aangetoond dat het niet voor alle deelnemende organisaties evident is om dat evenwicht te vinden tussen toegankelijkheid en bescherming van het erfgoed. In de schriftelijke versie van deze vraag heb ik voorbeelden gegeven van hoe werd omgesprongen met enkele heel kostbare stukken. Het gaat toch niet op om unieke kaarten uit het begin van de 18e eeuw zomaar met duimspijkers aan de muur te bevestigen of om oorkonden uit de 13e eeuw zomaar binnen handbereik te leggen. Dergelijke toestanden zijn te betreuren.

Holemans

Ik pleit er helemaal niet voor om dergelijke stukken in de toekomst niet meer zichtbaar te maken voor het grote publiek, maar het zou misschien goed zijn dat de minister een algemene richtlijn opstelt voor alle deelnemende organisaties. Daardoor zullen wij, maar ook de toekomstige generaties, nog meer dan nu kennis kunnen maken met onbekende stukken uit ons erfgoed.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Holemans, dames en heren, het Erfgoedweekend is een initiatief van de steunpunten Cultureel Erfgoed – bestaande uit de Culturele Biografie Vlaanderen, het Vlaams Centrum voor Volkscultuur en de Vlaamse Museumvereniging –, van de Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek, Archief- en Documentatiecentra, van de erfgoedcellen van de convenantsteden Antwerpen, Gent en Brugge en van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, die ook de coördinator is van het Erfgoedweekend. Ik ondersteun dit initiatief uitdrukkelijk als een van de exponenten van mijn cultureel erfgoedbeleid, omdat het enerzijds de dynamiek van de lokale actoren versterkt en anderzijds het brede publiek opnieuw en rechtstreeks in contact brengt met het cultureel erfgoed. Het thema ‘verzamelen’ gaf bovendien goed aan dat het cultureel erfgoed in Vlaanderen alomtegenwoordig, overdadig en als vanzelfsprekend aanwezig is.

De kwaliteitsbewaking, en meer bepaald het antwoord omgaan met het cultureel erfgoed, is voor mij in de eerste plaats een zaak van de rechtstreeks betrokkene. Zeker van de professionele bewaarinstellingen – musea en archieven – mag worden verwacht dat ze zelf het best kunnen inschatten wat verantwoord is en wat niet.

Toch ben ik me terdege bewust van de problematiek van een verantwoorde conservering en beveiliging van het cultureel erfgoed. Op het vlak van behoud en beheer heeft Vlaanderen nog een grote achterstand in te halen. Via het museumdecreet en de erfgoedconvenants is een inhaalbeweging gestart. Ik ben momenteel ook bezig met de voorbereiding van een erfgoeddecreet en een archiefdecreet, die nog voor de zomervakantie als ontwerp van decreet door dit parlement kunnen worden goedgekeurd. Ook een gegroepeerd steunpunt Cultureel Erfgoed is in oprichting. Op het vlak van de publieksparticipatie is het de bedoeling om via diverse instrumenten de ontwikkeling van nieuwe

of vernieuwende mogelijkheden tot permanente ontsluiting van het cultureel erfgoed te stimuleren.

Mijnheer Holemans, tot slot en als echt antwoord op uw vraag, lees ik u het antwoord voor dat ik ontving van het Rijksarchief Gent – overigens een federale instelling : ‘Het Rijksarchief Gent heeft gekozen om een staalkaart van haar bezit aan het publiek te tonen en de bedoeling is op deze dagen om de getoonde stukken ook zo dicht mogelijk bij de mensen te brengen. De tentoongestelde stukken waren enkel stukken die in goede staat waren en die zonder probleem een paar honderd bezoekers konden verdragen. Al deze getoonde stukken kunnen tijdens de openingsuren door een lezer zonder enig beletsel aangevraagd en geconsulteerd worden. Een aantal stukken zoals een aantal registers en kaartboeken konden door de bezoekers zonder probleem doorbladerd worden. Tenslotte dienen archiefstukken om geconsulteerd te worden en niet ergens op één bladzijde in een vitrinekast opgelegd te worden. De ouderdom van de stukken doet daarbij weinig ter zake. Dertiende-eeuwse oorkonden zijn doorgaans in veel betere staat (perkament is namelijk niet zo gemakkelijk te scheuren), dan bijvoorbeeld negentiende-eeuws archief. Om te verhinderen dat deze stukken toch zouden beschadigd worden of zouden ontvreemd worden, waren bijna de hele periode twee, soms drie, personeelsleden aanwezig (in een leeszaal van 9 meter op 7 meter). Het is evident dat onze meest kostbare stukken (bijvoorbeeld Karolingische oorkonden, handschrift met miniatuur van de Sint-Pietersabdij uit de 11e eeuw...) niet tentoongesteld waren.’

Dames en heren, ik ben geen deskundige, maar ik ga ervan uit dat de brieven-schrijvers dat wel zijn. Hun antwoord is duidelijk, maar ook een beetje verrassend.

De voorzitter : De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik herhaal dat het Erfgoedweekend een goed initiatief is. Ik was me ervan bewust dat het om een rijksarchief ging, maar ik vond het toch een goed idee om de Vlaamse minister van Cultuur van de situatie op de hoogte te brengen. Ondertussen heb ook ik een brief ontvangen van het Rijksarchief Gent. Mijn signaal is duidelijk aangekomen. Het was dus zinvol om deze vraag te stellen. Ik hoop dat ik volgend jaar niet met een originele oorkonde moet komen zwaaien om aan te tonen dat het evenwicht toch nog niet perfect is.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de toekomst van de Bottelarij na de terugkeer van de KVS naar het stadscentrum

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gatz tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de toekomst van de Bottelarij na de terugkeer van de KVS naar het stadscentrum.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Koninklijke Vlaamse Schouwburg, de KVS, vond een tijdelijk onderkomen in de gebouwen van de voormalige bottelarij van de bierbrouwer Belle-Vue in Molenbeek voor de duur van de verbouwingen aan de schouwburg in de Lakensestraat. De twee theaterzalen in Molenbeek hebben de jongste 3 jaar naam gemaakt in de culturele wereld als De Bottelarij. In juni 2003 loopt het huurcontract voor de zalen in Molenbeek af en keert de KVS terug naar de Lakensestraat in het centrum. De vraag die we ons nu moeten stellen, is wat er met De Bottelarij zal gebeuren.

De Bottelarij is eigendom van Warehousing & Distribution De Pauw – een bekende naam in het Brusselse voor dat soort zaken. De huurprijs bedraagt ongeveer 272.000 euro per jaar. Dit is een hoge, maar naar Brusselse normen, concurrentiële prijs. Naar alle waarschijnlijkheid zal de site in Molenbeek na het vertrek van de KVS, worden uitgebaat door een privé-firma als een evenementenbureau. Tot op heden zijn er inderdaad geen tekens dat er een culturele functie zou behouden blijven op de site. Ik bedoel niet dat evenementen haaks staan op cultuur, maar het zou vooral om gesloten personeelsfeestjes van grote bedrijven gaan.

Het is zeer de vraag of de overheid een 'duur' pand moet blijven huren om er culturele manifestaties te laten plaatsvinden, maar toch zijn er een aantal argumenten om dat idee in overweging te nemen. Ten eerste heeft de KVS zelf – natuurlijk via de subsidiëring van de Vlaamse Gemeenschap – onge-

veer 619.000 euro geïnvesteerd in het operationaliseerbaar maken van De Bottelarij voor theatervoorstellingen en om aan de oude bedrijfsruimte een cachet te geven – iets wat goed gelukt is. Naast deze geldelijke investering die verloren zou gaan, is er ook de naambekendheid van De Bottelarij waarin zwaar werd geïnvesteerd met geld en met kwaliteit over heel Vlaanderen. Die zou samen met de verhuis verdwijnen. De Bottelarij is door haar naambekendheid een bijkomend zichtbaar cultureel Vlaams ankerpunt in Brussel geworden.

Ten derde is De Bottelarij gelegen in een speciale en moeilijke wijk in Molenbeek. Met alle moeilijkheden die daarbij horen, had de keuze de verdienste om met een niet-typisch cultureel en sociaal project de Vlaamse Gemeenschap aanwezig te maken in dit deel van de stad. Dat heeft bijgedragen tot nieuwe dynamiek in de wijk. We moeten niet altijd en alleen kiezen voor de meest prestigieuze en gemakkelijkste oplossingen in het centrum.

Mijnheer de minister, bent u van oordeel dat De Bottelarij een meerwaarde betekent voor het Vlaams cultureel landschap en voor de Vlaamse aanwezigheid in Brussel ? Ik denk dat u eerder bevestigend zult antwoorden. Mijn volgende vragen zijn wat moeilijker. Hebt u al overwogen om dit pand in Molenbeek na juni 2003 voort te huren of eventueel aan te kopen of om naar andere oplossingen te zoeken ? Hebt u weet van culturele partners die geïnteresseerd zouden kunnen zijn in deze site ? Gelet op de iets minder rooskleurige budgettaire toestand, besef ik dat mijn vraag niet helemaal neutraal is. U kunt me echter niet verwijten dat ik de vraag stel.

De voorzitter : Het laatste wat we hier zouden doen is parlementsleden verwijten dat ze vragen stellen. Het onderwerp is trouwens van belang. Er moet over worden nagedacht. De KVS heeft met De Bottelarij iets in gang gezet dat moeilijk kan worden gestopt. De vraag is alleen hoe de Vlaamse Gemeenschap de verwezenlijking kan behouden of versterken.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, de vraag van de heer Gatz is terecht. Het klopt dat De Bottelarij op relatief korte termijn een begrip is geworden. Het is inderdaad een heel zichtbaar cultureel ankerpunt in Brussel. Belangrijker is echter hoe deze plek ook een symbolische betekenis kan krijgen voor de lokale gemeenschap.

Anciaux

Iedereen weet dat de inplanting van de werking van de KVS in Molenbeek niet zonder slag of stoot is gegaan, wat zelfs vandaag nog voelbaar is. Hoewel ik van mening ben dat dergelijke sites effectief kunnen bijdragen tot de ontwikkeling van wat doorgaans moeilijke wijken worden genoemd, is het van belang dat deze plekken ook vanuit de lokale gemeenschappen mee vorm kunnen krijgen. Een invasie van buitenaf lijkt in deze niet echt wenselijk.

Bovendien zijn mijn budgetten veeleer beperkt en is de vraagprijs vrij hoog. Zoals de heer Gatz zelf aangeeft, bedraagt de huidige huurprijs van De Bottelarij bijna 300.000 euro per jaar, onroerende voorheffing inbegrepen. Het klopt dat de naambekendheid van De Bottelarij dreigt te verdwijnen en dat gedane investeringen verloren dreigen te gaan, maar die argumenten wegen onvoldoende op tegen het bezwaar dat een overname het cultuurbudget bijkomend zou belasten, temeer daar zo'n operatie meer dan waarschijnlijk ook gepaard gaat met bijkomende werkingskosten. Een aankoop van De Bottelarij door de Vlaamse Gemeenschap is op dit ogenblik dan weer onmogelijk, omdat er onvoldoende middelen overblijven in het Cultuur Infrastructuur Fonds.

Een bijkomend cultureel Vlaams ankerpunt in Brussel is uiteraard belangrijk, maar is, rekening houdend met de budgettaire gegevens, op dit moment niet prioritair, gezien de aanwezigheid van de KVS, de Beurs, het Kaaitheter, en de AB in Brussel. Bovendien zijn er in het Brusselse ook nog andere prioritaire behoeften in het culturele veld, vooral dan op het vlak van ateliers, administratieve ruimtes en repetitie- en productielokalen voor het rijke artistieke leven in Brussel.

Ik heb dus momenteel geen pasklaar antwoord over de toekomst van De Bottelarij, maar ik ben wel bereid te bemiddelen tussen de geïnteresseerde culturele partners, en na te gaan of het mogelijk is met een minimale kost voor de Vlaamse Gemeenschap, toch de culturele bestemming van De Bottelarij te behouden.

Hoe dan ook lijkt deze pertinente vraag vooral ook een uitdaging en bekommernis voor de lokale besturen, zowel voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie als voor de Stad Brussel en voor de gemeente Molenbeek. Ik wil hiermee niet zomaar een paraplu opsteken. Ik heb van in het begin gezegd dat het in stand houden van de culturele activiteit in De Bottelarij, ondanks heel wat problemen die we

niet mogen verdoezelen, essentieel kan zijn, ook voor de ontwikkeling van de wijk en de plaatselijke gemeenschap. Ik heb echter ook nooit onder stoelen of banken gestoken dat ik grote vragen had bij het huurcontract en de prijs, weliswaar afgesloten voor mijn tijd.

Ik ben immers op de hoogte van de prijzen van immobiliën in Brussel en van de toestand in de wijk. Ik vind deze prijs dan ook hallucinant. Consequent met die, weliswaar persoonlijke mening wens ik niet op basis van deze prijs te onderhandelen. Het is ook niet zeker dat de prijs altijd op dat niveau zal blijven. Als de omstandigheden veranderen, zal ik de eerste zijn om daar rekening mee te houden.

Toch wil ik in Brussel investeren in culturele infrastructuur. Dat hoeft niet altijd in het centrum te zijn. Er is een werkplaats nodig voor dans, en een verzamelplaats voor heel wat culturele instellingen. Daar moeten we snel oplossingen voor vinden. Daarnaast is er ook een plaats nodig voor een cultuurcentrum als repertoireplaats. Mijnheer Gatz, u hebt me daar al eerder over geïnterpelleerd. Ik raak er steeds meer van overtuigd dat daar inderdaad nood aan is. Ook de heropbloei van het volks-theater doet de behoefte aan een plaats daarvoor groeien. Ik ben daarnaar op zoek en wens er nog tijdens deze regeerperiode in te investeren.

Als De Bottelarij in die noodzakelijke bijkomende culturele infrastructuur een plaats kan krijgen, dan zouden we dom zijn daar niet voor te zorgen, gelet op de naambekendheid en dergelijke. Het moet echter redelijk zijn. Ik doe niet mee aan financiële transacties die ik niet kan goedkeuren.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Ik heb begrip voor de moeilijke financiële situatie. We zijn het er echter over eens dat het pand mogelijkheden biedt. U zegt dat er interesse is voor een volks-theater. Zo sluimert er ook al een tijd een project van een Vlaams-Arabisch centrum. Het zal sommigen vreemd in de oren klinken, maar die dingen blijken tot op zekere hoogte compatibel.

Voor de financiering zijn er ook andere mogelijkheden, onverminderd het feit dat de prijs moet dalen, dankzij het decreet op de stadsvernieuwingsprojecten. Niet alles is mogelijk, maar toch. Er wordt gedacht aan de site van De Lijn voor een ruimte voor dans. Ook daar zijn er mogelijkheden. Ik nodig u uit daar creatief mee bezig te blijven. Ik zal dit antwoord ook bezorgen aan de mensen van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick Hostekint tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een gemeentelijke VZW voor het beheer van de gemeentelijke sportinfrastructuur

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Hostekint tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een gemeentelijke VZW voor het beheer van de gemeentelijke sportinfrastructuur.

De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, enkele weken geleden, op 16 april, heb ik in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid een vraag om uitleg gesteld over de beloning van een gemeentesecretaris door een gemeentelijke VZW. Mijnheer de minister, ik richtte die vraag ook tot u, in uw hoedanigheid van minister van Sport, vermits het een gemeentelijke VZW betreft die zich inlaat met het beheer van de gemeentelijke sportinfrastructuur.

De minister van Binnenlandse Aangelegenheden antwoordde me ook in uw naam. Zijn antwoord was heel duidelijk, vooral over de decretale voorwaarden voor de erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten. Overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 5 april 1995 moet een sportdienst die erkend wil worden en blijven, sportaccommodaties beheren, ook overeenkomstig de voorwaarden van het decreet.

Dit kan, zoals u weet, op twee manieren, enerzijds door de gemeente zelf, daarin bijgestaan door een erkende sportraad, en anderzijds door een VZW, waarvan de organen voor de helft bestaan uit vertegenwoordigers van de gemeente die zijn aangeduid volgens het stelsel van evenredige vertegenwoordiging, en voor de andere helft uit afgevaardigden van de sportraad.

In de gemeente Meulebeke, van oudsher bestuurd door een homogene CD&V-meerderheid, wordt de gemeentelijke sportaccommodatie evenwel beheerd door de VZW Ter Borcht, waarin niet langer

afgevaardigden zetelen van de sportraad, maar wel, zoals vastgelegd in de statuten, van afzonderlijke sportverenigingen, secties genoemd, die niet zijn aangeduid door de sportraad. Dat stemt duidelijk niet overeen met de voorwaarden uit het decreet. Niettemin behoudt de sportdienst van de gemeente Meulebeke zijn erkenning.

Mijnheer de minister, waarom behoudt de sportdienst van de gemeente Meulebeke zijn erkenning, ook al wordt niet aan de decretale erkenningsvoorwaarden voldaan ? Overweegt u een straf voor de gemeente Meulebeke door het intrekken van de subsidies voor de sportdienst ? Op welke manier controleert de administratie de conformiteit met het decreet ? Hoe kunnen gemeenteraadsleden optreden om aan deze onwettige situatie een einde te stellen ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, de erevoorzitter van de gemeentelijke sportraad van Meulebeke, tevens ex-ondervoorzitter van de gemeentelijke VZW Sport- en Recreatiecentrum Ter Borcht, heeft het Bloso een zeer uitvoerig dossier bezorgd waaruit blijkt dat de VZW Ter Borcht, die de sportaccommodatie bestuurt in de gemeente Meulebeke, niet conform het decreet van 5 april 1995 is samengesteld. Bij brief van 31 oktober 2001 heeft het Bloso het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meulebeke erop gewezen dat de samenstelling van de VZW Ter Borcht niet overeenstemt met artikel 5 van het decreet van 5 april 1995.

Conform de procedure vermeld in artikel 4, paragraaf 2 van het uitvoeringsbesluit van 19 november 1996, heeft het Bloso de gemeente aangemaand het euvel te verhelpen voor 1 februari 2002, en gemeld dat de erkenning en de subsidiëring van de sportdienst van de gemeente Meulebeke voor één jaar kan worden geschorst indien niet aan de decretaal gestelde voorwaarden wordt voldaan.

Als na dit jaar één of meer voorwaarden nog steeds niet worden nageleefd, wordt beslist de erkenning en de subsidiëring in te trekken. Die beslissing wordt door mij genomen, of door mij gedelegeerd aan het Bloso, wat nu het geval is. De procedure bepaalt ook dat het Bloso de beslissing moet meedelen voor 1 oktober van het jaar voorafgaand aan het jaar waarin de erkenning en subsidiëring worden geschorst of ingetrokken.

Bij brief van 10 april 2002 heeft de gemeente Meulebeke laattijdig geantwoord op de brief van het

Anciaux

Bloso en tracht zij de aangehaalde argumentatie te weerleggen. De gemeente vraagt aan het Bloso het dossier opnieuw te bekijken en de erkenning en de subsidiëring verder te zetten in het belang van de sportverenigingen. De voltallige raad van bestuur van de huidige sportraad steunt deze vraag van de gemeente.

Gezien de ingestelde schorsingsprocedure en gelet op de ingewikkeldheid van het dossier, werd de klager uitgenodigd bij het Bloso voor een toelichtend gesprek. Deze vergadering werd gehouden op 17 april jongstleden in het bijzijn van ambtenaren van de afdeling Subsidiëring, van de juridische dienst, en van de inspecteur van het Bloso voor West-Vlaanderen.

Op 24 mei jongstleden vond een vergadering plaats met het gemeentebestuur van Meulebeke, waarbij ook die mensen de mogelijkheid kregen om het dossier toe te lichten. Eerstdaags zal het Bloso conform de procedure beslissen om al dan niet over te gaan tot schorsing van de erkenning. De procedure is dus werkelijk op haar einde.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de minister, uw antwoord is heel duidelijk. Deze onwettige situatie bestaat al jaren. Ik begrijp dat daarin nu zeer snel een beslissing zal worden genomen. De gemeente wil gewoon niet terugkomen op de beslissingen die zijn genomen. Ik hoop dat op 24 mei uitsluitel wordt gegeven in die zaak. Als de gemeente onverzettelijk blijft, veronderstel ik dus dat de subsidie aan de gemeentelijke sportdienst van Meulebeke zal worden geschorst.

Minister Bert Anciaux : Inderdaad.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het Centrum voor Jonge Kunst te Gent

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brus-

selse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het Centrum voor Jonge Kunst te Gent.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is met enige schroom dat ik deze vraag stel. Ik heb mezelf immers voorgenomen om zo weinig mogelijk specifieke dossiers in deze commissie aan bod te brengen. De situatie in dit verband is echter ernstig en bijna hopeloos.

Het Centrum voor Jonge Kunst is een aantal jaren geleden gestart in een leegstaand rusthuis aan de Lousbergkaai in Gent. Eigenlijk was dat op dat ogenblik een perfecte invulling van dat leegstaande rusthuis. Ondertussen is dat rusthuis verkocht en is het centrum nu gesitueerd in het kasteel Claeys-Bouüaert. De stad Gent heeft, net als andere steden, een aantal van dergelijke kastelen in de rand van de stad in de fusiegemeenten.

In de loop van de jaren heeft het centrum heel wat initiatieven ontwikkeld. Het ging dan vooral om het geven van tentoonstellingsruimte aan jonge kunstenaars. Het centrum heeft zelfs een internationale werking ontwikkeld. Er was een samenwerking met Barcelona en met Athene. Daarbij heeft men ook uitwisselingsprojecten tot stand gebracht.

Zulke dingen worden altijd opgericht door een aantal mensen die daar uit idealisme mee bezig zijn. Na een tijd ontstaat natuurlijk altijd een vraag naar subsidiëring. Dat is de logica der dingen in de culturele sector. Na een tijd wordt de druk op zo'n initiatief groter en verwacht men ook meer middelen van de overheid. Op zichzelf is dat een zeer logisch vervolg op dergelijke initiatieven. Dat centrum heeft een aantal jaren ondersteuning gekregen, als ik me niet vergis met projectsubsidies vanuit Beeldende Kunst.

De stad Gent subsidieert de instelling redelijk sterk, zij het dan wel in natura. De stad stelt immers dat kasteel gratis ter beschikking. De nutsvoorzieningen worden door de stad ten laste genomen. Dat geldt ook voor de infrastructuurwerken die aan dat kasteel zijn gebeurd.

Ik moet er wel meteen bij vertellen dat het kasteel Claeys-Bouüaert dankzij dat centrum heel erg is opgeknapt. Dat is dus niet enkel het gevolg van de infrastructuurwerken die door de stad Gent werden bekostigd. Ook de mensen van het centrum zelf hebben heel veel aan dat kasteel gedaan. Het

Vandenbossche

is trouwens een kasteel dat in een wondermooi park ligt. Er zijn dus zeer veel mogelijkheden op het vlak van beeldende kunst. Men heeft in dat centrum overigens ook meer gedaan dan enkel beeldende kunst.

Nu is het centrum in een absoluut uitzichtloze situatie terechtgekomen. De ondersteuning van de Vlaamse Gemeenschap valt weg na een advies van de commissie. Ik heb dat advies ook gelezen. Ik ga me verder niet uitspreken over de vraag of dat advies van de beoordelingscommissie juist is of niet, dat is onze taak niet. Hoe dan ook, de mensen van dat centrum hebben nu echt wel een probleem. Ze krijgen geen subsidies – ook geen projectsubsidies – en ze zijn ook niet erkend als centrum voor beeldende kunst.

De stad subsidieert nog via projecten. Af en toe – maar zeker niet altijd – worden er projecten door de stad gesubsidieerd. Dit leidt tot een situatie waarbij een instelling over infrastructuur beschikt, maar qua werking over helemaal niets meer. De conclusie is dat het centrum eigenlijk dicht bij een sluiting staat, want die mensen kunnen niet meer werken.

In de culturele sector is het zo dat de een wel bezig is over de ander die gesubsidieerd wordt. Ik ga dat verhaal hier niet beginnen, want ik heb daar geen boodschap aan. Ik vraag me enkel af of het voortbestaan van dat centrum toch nog op een of andere wijze kan worden verzekerd. Dit is immers toch wel een belangrijk initiatief.

Het gaat niet over het feit of de beoordelingscommissie nu vindt dat dit centrum als centrum voor beeldende kunst goed functioneert, mij gaat het er vooral om waar dat centrum mee bezig is. Vooral het ter beschikking stellen van tentoonstellingsruimte vind ik een heel belangrijke zaak, zeker voor jonge kunstenaars. Dat centrum dreigt nu verloren te gaan. Die mensen zitten aan het einde van hun Latijn.

Ik weet dat er over en weer is geschreven, ook door het centrum, met vergelijkingen met anderen. Dat doe ik dus niet, ik stel alleen maar de volgende vraag. Kan de Vlaamse Gemeenschap nog een oplossing bieden, of is dit het definitieve einde?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, de informatiebrochure Regelingen He-

dendaagse Beeldende Kunst bevat de verschillende mogelijkheden bij de Vlaamse Gemeenschap voor de ondersteuning van organisaties en kunstenaars op het vlak van de hedendaagse beeldende kunst.

Deze experimentele regeling vormt een predecree-taal kader. In de regeling zijn voor organisatievormen drie mogelijkheden : beeldende kunstcentra ; subsidies voor de jaarwerking ; projectsubsidies. De regeling trad in 2001 in werking en wordt jaarlijks bijgestuurd. Het gros van het geld wordt verdeeld in de eerste subsidieronde, met name bij de beeldende kunstcentra, de jaarwerkingen en de projectsubsidies voor grote projecten en projecten eerste jaarhelft. De middelen voor beeldende kunstcentra gelden natuurlijk voor het hele jaar.

Dan kom ik nu bij de deelregeling beeldende kunstcentra. De beeldende kunstcentra zijn ontwikkelingsgerichte initiatieven die actief zijn op het vlak van de bemiddeling, de reflectie en het stimuleren van de kunstproductie. De centra maken een eigen mix van profilerende keuzes. Onderlinge diversiteit in werking tussen de centra is een beleidsdoelstelling.

Er wordt van de centra een profilering gevraagd binnen het landelijk landschap en ten overstaan van een internationale horizon. De organisaties worden als het ware zelfanalytisch gevraagd hun niche binnen het Vlaamse landschap te situeren en zich tegen de internationale horizon te positioneren.

Het reglement 2002 bepaalt dat organisaties die een aanvraag indienden om erkend te worden als beeldend kunstcentrum, doorverwezen kunnen worden naar de jaarwerking. Het huidige reglement laat niet toe door te verwijzen naar projectsubsidies. Organisaties worden hierdoor verplicht zichzelf adequater te positioneren.

In 2002 werd, zoals in de regeling eenmalige subsidies vermeld is op pagina 20 van de informatiebrochure, beleidsmatig voorrang gegeven aan projectsubsidies boven de toekenning van eenmalige subsidies voor de jaarwerking. Er wordt in 2002 slechts een zeer beperkte groep van initiatieven toegelaten tot 'jaarwerking'. Deze vorm van ondersteuning werd beschouwd als een vorm van 'wachtkamer' voor de al of niet erkenning en subsidiëring als beeldend kunstcentrum.

Dan ga ik nu specifiek in op het dossier van het Centrum voor Jonge Kunst. Iedere organisatie die een aanvraag doet, heeft vanzelfsprekend recht op een correcte behandeling van het dossier en op het

Anciaux

horen van mogelijke bezwaren. Anderzijds moeten aanvragers beleidslijnen willen vatten en oor hebben naar de wens van de overheid om het veld te structureren en naar de vraag van de overheid aan actoren zichzelf te positioneren ten opzichte van andere actoren.

De geschiedenis van het CJK terzake is mijns inziens ietwat pijnlijk, maar wellicht te begrijpen vanuit zijn overlevingsdrang en zijn oprecht engagement naar de kunsten. Toch wil ik u met aandring vragen de zaak vanop zekere afstand te bekijken.

Het CJK ontving de volgende subsidies van de Vlaamse Gemeenschap : in 1999 300.000 frank, in 2000 300.000 frank, in 2001 400.000 frank en in 2002 was dit negatief. In 1999 werd het CJK erkend en gesubsidieerd als vereniging van lokaal belang. In 2000 werd het CJK erkend en gesubsidieerd als een vereniging van type D : initiatief van plaatselijk belang. In 2001 diende het CJK een dossier in voor erkenning en subsidiëring als beeldend kunstcentrum. Op die vraag werd niet ingegaan. Evenmin werd aan het initiatief een subsidie voor de jaarwerking toegekend. Wel werd aan de VZW een projectsubsidie van 400.000 frank toegekend.

De VZW tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de adviserende beroepscommissie voor culturele aangelegenheden, reageerde door tussenkomst van meerdere politici en richtte een vraag aan de commissie om gehoord te worden. De klacht van het CJK werd door de beroepscommissie ongegrond verklaard. Dit is niet zo onlogisch, omdat het vooral procedurezaken zijn. Hierna werd de verantwoordelijke gehoord door de beoordelingscommissie beeldende kunst. Zowel aan het CJK als aan de bemiddelaars werd tekst en uitleg gegeven bij de beslissing. In 2002 diende de VZW opnieuw een aanvraag in voor erkenning en subsidiëring als beeldend kunstcentrum.

Dit jaar werden 7 nieuwe aanvragen tot erkenning en subsidiëring als beeldend kunstcentrum ingediend. Op advies van de beoordelingscommissie beeldende kunst en van de administratie heb ik geen nieuwe erkenningen toegekend. Drie van de zeven aanvragen werden verwezen naar de deelregeling subsidies jaarwerking. Vier aanvragen werden negatief geadviseerd.

Het huidige reglement laat niet toe om de afgewezen organisaties bij de projectsubsidies op te vangen, omdat ik ook een zekere verantwoordelijk-

heid wens te leggen bij de aanvragers zelf om zich correct te kunnen positioneren. De aanvraag 2002 werd negatief geadviseerd en ik kon mij vinden in het uitgebrachte advies. Het advies van de commissie stelde dat 'het CJK in haar dossier veel aandacht heeft geschonken aan het visionaire van haar werking. Intenties werden beschreven maar nergens hard gemaakt. (...) De commissie meent bovendien dat het CJK vooral een plaatselijke speler is die nauwelijks het lokale belang overstijgt.'

Het advies van de administratie stelde 'dat de aanvraag tot erkenning als beeldend kunstcentrum een duidelijke overschatting is vanwege het CJK. De huidige positionering van het CJK is die van een lokale speler.'

Ik deelde deze beoordeling en heb dus beslist geen subsidie toe te kennen. Het CJK heeft mijns inziens, rekening houdend met de eigen werking en beoordeling van deze werking, dus met haar eigen subsidieverleden, zichzelf opnieuw zeer slecht ingeschat. Door zelfoverschatting werd het dossier niet op de juiste plek ingediend.

Het aanvragen van projectsubsidies voor de tweede jaarhelft van 2002 blijft alleszins tot de mogelijkheden behoren. Deze aanvragen zullen geadviseerd worden door de bevoegde beoordelingscommissie en de administratie, waarna ik een beslissing zal nemen. De administratie deelde mij recent mee dat het CJK een projectsubsidie aangevraagd heeft voor de tweede subsidieronde voor organisatievormen in het najaar. Ik zal dus in het najaar daarover een beslissing nemen.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Ik dank de minster voor zijn antwoord. Er is in dergelijke dossiers natuurlijk altijd wel een reden waarom dergelijke dingen gebeuren. Dat er veel intenties instaan die niet zijn uitgevoerd, heeft te maken met de vicieuze cirkel waarin men verzeild is geraakt.

Minister Bert Anciaux : Ik zou het CJK de suggestie willen geven om zich correct te positioneren. Het kan dan nog altijd een beetje verder gaan, maar dat moet het stap voor stap doen, anders komt het er niet van.

De heer Dany Vandenbossche : Ik zal de boodschap overmaken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een wielerpiste in Gent

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Roegiers tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een wielerpiste in Gent.

De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Gentse wielerszedaagse is de enige tot buiten onze landsgrenzen bekende en populaire indoormeting in die sport.

Over de locatie – het Kuipke – en de samenwerking met de uitbater van het Kuipke is de jongste jaren veel inkt gevloeid, vooral in de regionale pers. Nu gaan er stemmen op om de halfopen piste aan de Blaarmeersen te overdekken en uit te bouwen tot een gesloten 250-meterwielersbaan met als hoofddoel training en opleiding van jongeren. Dit idee zou vooral de steun hebben van de Wielerbond.

Daarnaast bestaat er een alternatief plan om naast de halfopen piste een nieuwe overdekte piste uit te bouwen en beide gebouwen te integreren tot een groot wielersportcomplex. De veel attractievere 166-meterpiste van het Kuipke zou in het nieuw op te richten gebouw kunnen worden gerecupereerd.

Op die manier zouden zowel de halfopen piste als de overdekte piste winter en zomer toegankelijk worden voor wielersportliefhebbers, jongeren in opleiding, beroepsrenners of zelfs eenmalig geïnteresseerden. De piste van het Kuipke is immers buiten de zesdaagse amper beschikbaar voor het wielrennen. Men moet geen groot kenner van wielrennen zijn om te beseffen dat een korte baan op het vlak van het ontwikkelen van techniek veel meer aangewezen is dan een lange baan. Bovendien heeft Gent twee pistes, een overdekte en een open, maar de ene is enkel open ter gelegenheid van de zesdaagse en enkele dagen daarnaast, en de andere

piste is vijf maanden per jaar omwille van de weeromstandigheden dicht.

Het Eurodroom-project, het integreren van beide pistes, zou naar schatting 6 miljoen euro kosten, en enkel het overdekken van de piste aan de Blaarmeersen zou om en bij de 3 miljoen euro kosten. Ik refereer aan een Antwerpse discussie die enkele weken geleden in de pers werd uitgevochten. Ik vind het jammer dat er nu geen enkel VLD-parlementslid aanwezig is, want de megafoon van de Antwerpse VLD, de heer Van Campenhout, vond het op een bepaald moment nodig om hardop te pleiten voor een wielersbaan in de open lucht en voegde er naar aanleiding van een investering in de Sint-Augustinuskerk in Antwerpen aan toe dat sport veel efficiënter is tegen de zogenaamde verzuring. Ik wil deze discussie hier niet openen – de VLD is hier trouwens niet – maar ik vraag me af of de heer Van Campenhout de vertolker is van de bewoners van één kamer van het VLD-huis, dan wel van de hele VLD. Men kan me nu helaas geen antwoord geven.

Ik wil in elk geval heel duidelijk zijn en ik sluit me aan bij wat de kabinetschef van de minister heeft gezegd in de krant, namelijk dat het een valse discussie is, want sport en cultuur zijn complementair en niet elkaars tegengestelde. De twee bevorderen de gemeenschapsvorming en bekampen de verzuring. We moeten trouwens af van de gedachte dat cultuur zoiets is als de slagroom op de taart. Net als sport maakt cultuur deel uit van de taart. Het spreekt voor zich dat de Vlaamse Gemeenschap zowel bij het ene project als bij het andere zal moeten worden betrokken. Ik wil op voorhand duidelijk stellen dat ik geen voorkeur heb voor een van de projecten.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van het bestaan van die projecten ? Bent u reeds gecontacteerd door de initiatiefnemers van beide projecten ? Hebt u op basis van de informatie waarover u beschikt, een voorkeur voor een van beide projecten ? Bestaat de mogelijkheid budgetten aan te wenden voor bijvoorbeeld haalbaarheidsstudies naar beide projecten ? Kunt u eventueel een timing op korte en/of lange termijn meedelen ? Hebt u kennis van een prematuur standpunt van het Gentse stadsbestuur omdat het niet zo evident is om aan de Blaarmeersen nog maar eens een gebouw neer te poten ?

De voorzitter : Mevrouw De Gryze heeft het woord.

Mevrouw Niki De Gryze : Ik wil even de link leggen naar cultuur. In het Kuipke hebben ook muzikale manifestaties plaats.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, het zal u niet verwonderen dat ik op de hoogte ben van het bestaan van beide projecten. Mijn kabinet werd gecontacteerd door de respectieve initiatiefnemers en mijn raadgevers hebben met beiden een of meerdere gesprekken gevoerd. Maandagmiddag hebben we dit dossier nog grondig besproken, onder meer met de Wielerbond Vlaanderen.

De Wielerbond Vlaanderen is op dit moment erfpachthouder van de wielerpiste, en als dusdanig vragende partij voor een project op de Blaarmeersen. Het is aan de Wielerbond Vlaanderen om een concreet voorstel te doen op basis van wat de bond noodzakelijk acht voor de uitbouw van zijn werking als Vlaamse sportfederatie. Daarbij moet niet alleen de investering, maar ook de exploitatie achteraf een haalbare kaart zijn. De Wielerbond Vlaanderen heeft dit ook gedaan.

Het is aan de andere partners die rond de tafel zitten – zijnde de Vlaamse regering, de provincie en de stad – om vervolgens te beoordelen of zij achter het voorstel kunnen staan en erin wensen te investeren. Op dit moment worden geen haalbaarheidsstudies overwogen.

De WBV heeft op de jongste vergadering met alle partners duidelijk gemaakt wat hij noodzakelijk acht voor zijn werking, weliswaar rekening houdend met de beschikbare budgetten van alle partners. De WBV wil een trainingscentrum uitbouwen waar occasioneel ook wedstrijden kunnen plaatsvinden. Hij wenst een beheersbaar en betaalbaar geheel en geen prestigeproject waarvan de zware investeringskost mogelijk niet opweegt tegen de eventuele grotere inkomsten inzake exploitatie.

Op dit moment is het dus de bedoeling om een Vlaams wielertainingscentrum tot stand te brengen voor permanente opleiding en begeleiding, trainingen van de topsportschool, provinciale trainingen, Vlaamse kampioenschappen, voorbereidingswedstrijden en kleinere internationale wedstrijden, kadervorming, enzovoort. Daarvoor moet de piste overdekt worden, moet isolatie aangebracht worden, dienen verwarming en verluchting geoptimaliseerd te worden, dient extra verlichting geïnstalleerd te worden en moet het sanitair gereviseerd worden.

In ruil voor haar investering wenst de stad Gent dat het middenterrein uitgebouwd wordt tot een multifunctioneel sportplein. Op die manier wil de stad een extra trainingsaanbod tot stand brengen voor sportclubs, scholen en groepen. Dit gaat ook gepaard met de uitbouw van extra kleedkamers. De investering die de stad Gent zou doen, zou ook slaan op het middenterrein en de infrastructuur. Voor de invulling van het middenterrein als multifunctioneel sportplein is een andere infrastructuur nodig dan indien het terrein louter als Vlaams wieleropleidingscentrum zou worden aangewend.

De partners zijn het erover eens dat er in Gent niet echt nood is aan nog een bijkomende grote evenementenhal. Voor bepaalde internationale wedstrijden, die slechts om de zoveel jaar in Vlaanderen kunnen worden georganiseerd – bijvoorbeeld wereldkampioenschappen –, kunnen tijdelijke oplossingen gevonden worden met losse tribunes, tenten enzovoort. De jaarlijkse organisatie van de zesdaagse kan inderdaad niet opgevangen worden in dit complex. De WBV is er echter van overtuigd dat, gezien meer recente gesprekken met het Kuipke, deze manifestatie nog wel enige tijd daar gehuisvest zal blijven gezien het lucratieve karakter.

Het Eurodroom-project is ook op de vergadering besproken. Het project past niet in de visie van de WBV die het accent wenst te leggen op een permanent trainingscentrum met haalbare investerings- en exploitatiekosten. Bovendien blijkt dat er beweging zit in het dossier van het Kuipke.

Op een vergadering van 3 mei is met alle partners afgesproken dat de WBV tegen eind juni 2002 een definitief dossier zou opmaken. In dat dossier zouden volgende elementen zitten : een inhoudelijke projectbeschrijving, een technische beschrijving, een begroting met uitgaven en inkomsten en de exploitatiemodaliteiten – inclusief voor het middenterrein, in samenwerking met de stad Gent. Over dat laatste is er eigenlijk een akkoord, alleen moet dat nog goed worden verwoord. Verder zit daarin een aanpassing van de erfpachtovereenkomst die wordt overgedragen van de KBWB naar de WBV. Tegen het eind van de maand zullen we trouwens ook beschikken over een gedetailleerd en realistisch overzicht van de investeringskosten.

Op basis van deze gegevens zal ik het dossier opmaken, zodat de Vlaamse regering een beslissing kan nemen over haar bijdrage. Als de gegevens goed zijn, kan ik het dossier wellicht in september 2002 aan de regering voorleggen. De realisatie kan dan vermoedelijk in 2003 gebeuren. De vastlegging

Anciaux

gen kunnen al in 2002 gebeuren, want ik beschik over voldoende begrotingsmiddelen.

De voorzitter : De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers : Vermits uw echte gesprekspartner de WBV is die het Eurodroom-project niet genegen is, denk ik dat uw beslissing in de richting van het overdekken van de piste aan de Blaarmeersen gaat.

Minister Bert Anciaux : Uw interpretatie is juist.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het niet subsidiëren van het Belgisch kampioenschap wielrennen te Maldegem

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het niet subsidiëren van het Belgisch kampioenschap wielrennen te Maldegem.

De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het Belgisch kampioenschap wielrennen wordt dit jaar in Maldegem georganiseerd. De gemeente heeft daarvoor onder meer een overeenkomst afgesloten met de KBWB, waarvoor ze een waarborg heeft moeten geven. Maldegem levert een grote financiële inspanning om dat kampioenschap op haar grondgebied te laten plaatsvinden.

De gemeente Maldegem heeft een subsidie-aanvraag ingediend, maar dat is negatief geadviseerd en de subsidie-aanvraag is geweigerd. Klopt dat, en waarom is dat zo ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, het dossier van het Belgisch kampioenschap der eliterenners met contract is, zoals is opgelegd, voor advies voorgelegd aan het Overlegplatform topsport. Het Overlegplatform heeft een negatief advies uitgebracht omdat het gaat over een Belgisch kampioenschap. De organisatie van competitieve activiteiten in Vlaanderen is volgens het decreet over de sportfederaties een basisopdracht voor de unisportfederaties. Als een Belgisch kampioenschap volgens de afspraken binnen de Belgische koepel in Vlaanderen wordt georganiseerd, al dan niet in samenwerking met een lokale club, dan behoort de organisatie ervan tot de basisopdrachten van de erkende en gesubsidieerde Vlaamse sportfederaties.

Daar staat tegenover dat de kredieten voor topsportmanifestaties in de eerste plaats dienen voor wedstrijden met een internationaal deelnemersveld en met een internationaal promotiebereik. De objectieve criteria worden tegen 2003 door het Overlegplatform uitgewerkt. Het advies van het Overlegplatform was negatief, maar toch heb ik besloten om uitzonderlijk een eenmalige subsidie van 2.500 euro toe te kennen. Om kalendertechnische redenen worden alle nationale kampioenschappen in Europa op dezelfde dag gereden. Dat verklaart waarom op het Belgisch kampioenschap geen internationaal deelnemersveld aanwezig is.

Verder is het de eerste keer sinds het ontstaan van de Wielerbond Vlaanderen en de opsplitsing van de Belgische Wielrijdersbond dat er een Belgisch kampioenschap wordt georganiseerd op Vlaamse bodem. Zoals u weet, ben ik een groot voorstander van de aanpassing van de sportbonden aan de federale staatsstructuren. Ik vond het dan ook uitzonderlijk verantwoord om in dit geval in een ondersteuning van de Vlaamse Gemeenschap te voorzien. Het toegekende bedrag van 2.500 euro is overigens symbolisch.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Ik dank de minister namens de gemeente Maldegem voor zijn antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het recruterende van jonge minderjarigen als lid van een schietclub

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Goethem tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het recruterende van jonge minderjarigen als lid van een schietclub.

De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het is nogal eigenaardig dat ik een vraag moet stellen over iets wat als een burenruzie in Sint-Truiden kan worden beschouwd.

Het gaat over een aankondiging waarin een schietclub van Sint-Truiden verklaart haar infrastructuur open te stellen voor kandidaat-schutters die twaalf jaar of ouder zijn. De voorzitter van de plaatselijke Jeugdraad, blijkbaar niet gehinderd door enige kennis terzake, gaat ervan uit dat twaalfjarigen niet in een schietclub thuishoren.

Wat zijn de vereisten om de schutterssport te beoefenen ? De deelnemers moeten fysiek in orde zijn, zoals dat voor elke sport geldt, ze moeten over een flinke dosis zelfbeheersing beschikken, ze moeten zich kunnen concentreren op hun doel, ze moeten hun spieren kunnen beheersen en ook de coördinatie tussen het oog en de hand moet goed zijn. Dat laatste is niet evident. We moeten er ook rekening mee houden dat het toch gaat om een karabijn van 4 of 5 kilogram of om pistolen van 1,5 tot 2 kilogram.

Om de top in deze olympische discipline te bereiken is een jeugdwerking cruciaal. Een club die haar jeugdwerking uitbouwt, doet eigenlijk haar plicht. Men kan stellen dat twaalf jaar de ideale leeftijd is om aan de schutterssport te beginnen. Op die leeftijd zijn de jongeren fysiek en mentaal voldoende ontwikkeld om die sport goed te beoefenen. In de ons omringende landen met een jeugdopleiding worden goede resultaten geboekt, maar bij ons wordt de schutterssport stiefmoederlijk behandeld. Een club die een jeugdwerking wil uitbouwen, verdient aanmoediging.

In een persbericht heeft minister Anciaux laten weten dat hij een statuut voor de sportschutter zal uitwerken. De minister voegde eraan toe dat de

leeftijdsnorm erg streng zal zijn. Ik vraag me af op welke objectieve sportieve gegevens de minister zich steunt om te stellen dat de norm erg streng moet zijn. Verder vraag ik me af vanaf welke leeftijd de minister het toelaatbaar acht om de schutterssport te beoefenen. Beseft de minister dat een te hoge leeftijdsdrempel onze kansen op olympisch niveau tenietdoet ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, ik vrees dat de heer Van Goethem er maar wat op los schiet zonder mijn persbericht grondig te hebben gelezen. Ik heb naar aanleiding van het incident in Sint-Truiden enkel mijn standpunt herhaald in verband met het statuut van de sportschutter. Ik zal dat naar aanleiding van de nieuwe federale wapenwet moeten uitwerken. Ik heb gezegd dat ik een eerlijk kader wens te creëren waarbinnen het voor sportschutters mogelijk blijft om hun sport uit te oefenen.

Ik heb echter eveneens herhaald dat ik op geen enkele manier een statuut wens tot stand te brengen dat een strengere wapenwet zou uithollen. Zeker wat leeftijd betreft, zal de norm in het statuut van de sportschutter even streng zijn als die in de wapenwet. Deze discussie gaat over wapens die vallen onder de wapenwet en vergunningsplichtig zijn. De verkoop van deze wapens aan minderjarigen is verboden, en minderjarigen beneden de 16 jaar kunnen geen vergunning krijgen. Tevens zegt de wapenwet dat de toegang tot alle ruimten van de schietstand waar zich vuurwapens bevinden, ontzegd is aan minderjarigen onder 16 jaar.

In de toekomstige wapenwet zou aan de gemeenschappen de mogelijkheid geboden worden om voor het beoefenen van sportschieten een eigen sportschutterslicentie uit te vaardigen. Deze sportschutterslicentie zou dan de voorwaarden omvatten waaronder het sportschieten kan plaatsvinden, ook zonder dat een sportbeoefenaar over een individuele vergunning beschikt. Bijgevolg zal de vergunning losgekoppeld worden van het effectieve sportschieten, zodat er minder wapens in omloop moeten komen.

Ik heb in deze commissie reeds eerder toegelicht dat ik een principieel tegenstander ben van particulier wapenbezit. Ik ben van mening dat een vuurwapen alleen maar een subjectief veiligheidsgevoel creëert en de veiligheid objectief afneemt omwille van een verhoogd risico op ongevallen en wanhoopsdaden. Deze stelling wordt bijgetreden door wetenschappelijk onderzoek. Ik ben ook van me-

Anciaux

ning dat wapengebruik beter niet op een al te enthousiaste manier gepromoot wordt. Dat verklaart mijn steun aan de voorzitter van de jeugdraad van Sint-Truiden.

Na deze rechtzetting wil ik graag ingaan op uw concrete vragen. Ik zou over luchtpistolen en -karabijnen gezegd hebben dat zij niet door kinderen jonger dan 12 jaar mochten worden gehanteerd. Inzake luchtdrukwapens is de situatie enigszins anders. Voor het schieten met een luchtdrukwapen is alleen een vergunning nodig als het gaat om zeer krachtige luchtdrukpistolen. De meeste luchtdrukwapens zijn niet vergunningsplichtig. Een minderjarige kan wel zelf geen luchtdrukwapen aankopen, maar mag het gebruiken indien het door een meerderjarige ter beschikking wordt gesteld. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan kermissen.

Schietstanden waar activiteiten met luchtdrukwapens plaatsvinden zijn niet onderworpen aan een erkenning als schietstand. Bijgevolg is de regel dat 'minderjarigen onder de 16 jaar geen toegang hebben tot alle ruimten van de schietstand waar zich vuurwapens bevinden' niet van toepassing voor zover er tegelijkertijd geen vuurwapens aanwezig zijn. Dit vormt dus ook geen hinderpaal voor jongeren om met luchtdrukwapens te leren schieten.

U vraagt of ik beseft dat ik de toekomst van de Vlaamse sportschutters op internationaal niveau op de helling zet als ik de leeftijdsdrempel om de schutterssport te beoefenen te hoog optrek. Sommige schuttersfederaties halen het feit dat de olympische schietdisciplines op internationaal vlak reeds vanaf 16 jaar kunnen worden beoefend aan om te stellen dat de schutters zich reeds voor die leeftijd moeten kunnen voorbereiden. Tevens haalt men aan dat deze federaties niet aan jeugdwerking kunnen doen, met een vergrijzing van de leden tot gevolg.

Ik heb allereerst een aantal sportieve bedenkingen bij deze argumentatie. Zo is het volgens mij zeker niet aangetoond dat iemand die pas vanaf de leeftijd van 16 jaar begint met sportschieten de internationale top niet kan halen. Ik kan evenmin geloven dat een leeftijdsgrens van 16 jaar de oorzaak zou zijn van een algemene vergrijzing.

Eigenlijk gaat het daar echter niet om. Het gaat om een afweging tussen sportieve en ethische argumenten. De situatie doet zich ook voor in andere

sporten, zoals bijvoorbeeld de motorsport. Meer nog dan bij andere sporten ben ik van mening dat inzake het sportschieten de ethische argumenten op de sportieve prevaleren.

Aanvaarden wij dat kinderen op zeer jonge leeftijd in contact komen met vuurwapens, zij het in gecontroleerde omstandigheden? Aanvaarden wij dat zeer jonge kinderen vertrouwd zijn met schieten? Aanvaarden wij dat dit zelfs gepromoot wordt door de overheid via subsidies jeugdsport aan schuttersfederaties? Zelfs al zouden we daarmee kansen op internationale medailles mislopen – wat ik helemaal niet geloof –, dan nog vind ik dat het antwoord op deze vragen negatief moet zijn.

De heer Roland Van Goethem : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Het verbaast mij dat hij over vuurwapens sprak. Het incident, waarbij hij de jeugdraad van Sint-Truiden bijtreedt, ging over luchtpistolen. Op dat vlak is er geen leeftijdsgrens en kan men vanaf de leeftijd van 12 jaar zonder probleem de sport beoefenen.

Minister Bert Anciaux : Het ging om het werven van leden voor een schietclub.

De heer Roland Van Goethem : Het een houdt verband met het ander. Als het om privé-wapenbezit gaat, kan ik voorbeelden aanhalen. Het enige land dat het privé-wapenbezit volledig had afgeschaft, was nazi-Duitsland. Ik veronderstel dat u daar geen inspiratie zoekt. Een tweede land dat het bezit van privé-vuurwapens streng had gereguleerd, was de Sovjet-Unie – nog zo'n prachtig voorbeeld.

Ik verwijs naar Zwitserland, waar iedereen die zijn legerdienst heeft gedaan een wapen met de nodige munitie in huis heeft.

Minister Bert Anciaux : Het gaat daar om een volksleger.

De heer Roland Van Goethem : U gelooft niet dat beginnen schieten op 16 jaar een handicap is, maar sportschutters beweren het tegendeel. In het buitenland, waar de jeugd vroeger met trainen kan beginnen, worden nochtans betere resultaten behaald.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Peter Gysbrechts tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nood aan motorcrossterreinen in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gysbrechts tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de nood aan motorcrossterreinen in Vlaanderen.

De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, motorsport is een vorm van volkscultuur en ontspanning. Ik verwijs even naar de opmerking van de heer Roegiers. Ik heb zijn uiteenzetting vanuit mijn bureau gevolgd. Sport en cultuur gaan immers hand in hand. Naar aanleiding van een vraag over twee wielerpistes in Gent werd zwaar naar onze VLD-fractie uitgehaald. Onze fractie heeft dit standpunt steeds verdedigd.

Verschillende leden van deze commissie hebben hun bezorgdheid geuit op 18 oktober 2001, toen de minister over het tekort aan motorcrossterreinen in Vlaanderen werd ondervraagd. Aanleiding was het WES-behoeftenonderzoek dat duidelijk de grote nood aan permanente circuits aantoonde. Het onderzoek is eind augustus 2001 afgesloten. Ik herhaal hier de betogen niet, maar in Vlaanderen zijn er meer dan 14.000 beoefenaars van deze sport.

In zijn antwoord meldde de minister toen dat het de bedoeling was dat de drie betrokken ministers van Leefmilieu, Ruimtelijke Ordening en Sport in een gezamenlijk overleg voorstellen van beleidsbeslissingen zouden formuleren over het aantal en de spreiding van de noodzakelijke circuits in Vlaanderen en dat die voorstellen voor november 2001 aan de voltallige regering zouden worden voorgelegd.

Tot op heden werden er echter nog geen concrete stappen ondernomen. De sector vreest dat het geleverde werk, het behoeftenonderzoek inbegrepen, naar de prullenmand wordt verwezen. Door het verstrengen van de Vlarew-wetgeving zal het beoefenen van motorsport in Vlaanderen onmogelijk worden. Het symposium 'Tien jaar Vlarew-wetgeving' van 5 december 2001 versterkte dit gevoel nog.

Mijnheer de minister, hoe ver staat het met het gezamenlijk overleg dat u in oktober hebt aangekon-

digd ? Ik lees in uw antwoord van toen dat er op korte termijn actie zou worden ondernomen. Tegen wanneer kunnen we concrete voorstellen of maatregelen van de Vlaamse regering verwachten ? Na deze beslissing komt er immers nog overleg met de provinciebesturen om locaties voor permanente omlopen met een multifunctioneel karakter voor te stellen. Op welke manier zult u voor deze sportdisciplines rechtszekerheid en bestaanszekerheid garanderen ? Op welke manier zullen de betrokken sector en de gemeenten, waar in een permanent circuit wordt voorzien, geconsulteerd worden bij deze besluitvorming ?

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans De Cock : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit mij bij deze vraag aan. In oktober van vorig jaar heb ik ook gepleit voor het belang van de motorsport en de nood aan motorcrossterreinen. Toen werden argumenten op tafel gelegd om een beslissing op korte termijn uit te werken. De minister stelde ook een snelle beslissing in het vooruitzicht.

Uit het behoeftenonderzoek blijkt dat er nood is aan ongeveer 15 permanente motorcrossterreinen in Vlaanderen. Die kunnen uiteraard ook voor andere sport- en sociaal-culturele activiteiten worden gebruikt. Die nood is niet uniform over heel Vlaanderen verspreid. In Antwerpen is de nood het hoogst omdat daar de motorsport het meest wordt beoefend.

In hoeverre zullen het behoeftenonderzoek, de inventarisatie en de basiskaartzoekgebieden rekening houden met de gedifferentieerde behoefte per provincie ? De provincies zijn al een hele tijd klaar met hun inventarisatie. De minister zou in overleg met de twee andere ministers een voorstel doen. Ik verneem dat de problemen zich op het vlak van milieu situeren. Dat is misschien niet verwonderlijk.

Mijnheer de minister, hebt u overleg gepleegd met de provincies, voorafgaand aan de definitieve beslissing van de Vlaamse regering ? De provincies willen bij de afbakening van de ruimtelijke structuurplannen betrokken worden. Welke timing moet er worden gevolgd ? Het motorcrosseizoen is nu zo goed als voorbij. Voor 2003 is een snelle beslissing van de regering erg belangrijk. Mijnheer de minister, ik hoop dat u met uw collega-ministers snel een consensus kunt bereiken.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik sluit me aan bij deze vraag. In oktober 2001 heb ik samen met mevrouw Hermans over deze aangelegenheid ook al een vraag gesteld.

De voorzitter : De heer Geraerts heeft het woord.

De heer Jean Geraerts : Vanuit de motorcrossbonden krijgen we veel vragen en kritiek. Volgens de jongste persberichten zouden er in Vlaanderen maar 15 permanente circuits bestaan. Dat is drie per provincie. Het wildcrossen neemt almaar toe, en de mobiliteitsproblemen worden steeds groter. In Limburg trekken heel veel mensen in het weekend naar Nederland, omdat daar meer circuits zijn.

De jeugd komt ook niet aan haar trekken. Veel mensen hebben schrik om de circuits te betreden als topsporters aan het trainen zijn. Ik vraag dat er dringend een oplossing wordt geboden voor dit probleem en steun de vragen van de heer Gysbrechts.

De voorzitter : Mijnheer de minister, misschien kunt u vragen dat de motorcrossbonden zich aanpassen aan het decreet, en overstappen van een Belgische naar een Vlaamse motorbond.

Er is een oplossing nodig. Er is goed voorbereidend werk geleverd, maar dat er niet snel een beslissing komt, heeft te maken met de complexiteit van het probleem. Er spelen ook andere belangen mee. In Nederland is de ruimtelijke ordening anders georganiseerd, waardoor daar meer mogelijkheden zijn dan in Vlaanderen. Het aantal terreinen dat wordt gevraagd, is vrij hoog. Wellicht wordt er veel gevraagd om genoeg te krijgen.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, het gezamenlijk overleg tussen de kabinetten van de ministers van Leefmilieu, Ruimtelijke Ordening, Toerisme en Sport werd afgerond op 29 april 2002. Er werd een consensus bereikt over de voorstellen aan de Vlaamse regering voor het minimum en maximum aantal locaties voor permanente omlopen met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde sporten in Vlaanderen, gespreid per provincie. Tevens werd het afwegingskader, met juridisch verankerde en indicatieve selectiecriteria, waaraan de inplanting van dergelijke locaties moet worden getoetst, verfijnd en afgewerkt.

Deze laatste aanpassingen en verfijningen moeten evenwel nog technisch vertaald en verwerkt worden in de digitale zoekzonekaart, die een onder-

deel is van het afwegingskader. Het Ondersteunend Centrum Geografisch Informatiesysteem Vlaanderen van de Vlaamse Landmaatschappij (OC-GIS) is daar nu volop mee bezig, en verwacht klaar te zijn in de tweede helft van de maand juni. Eens deze zoekzonekaart met bijhorende verklarende tabel af is, kan een en ander onmiddellijk geagendeerd worden op de Vlaamse regering.

Door het vaststellen van het minimum en maximum aantal locaties voor permanente omlopen wordt voor de betreffende sportdiscipline een bestaanszekerheid gecreëerd. Het afwegingskader, inclusief de zoekzonekaart met verklarende tabel, zal ter beschikking worden gesteld van de lokale besturen en de motorsportbonden, zodat op een snelle, eenvoudige en accurate wijze kan worden nagegaan of een bepaalde locatie in aanmerking komt voor een permanente omloop met trainingsfaciliteiten.

In een latere fase zal door OC-GIS een geografisch loket worden geopend, zodat de gebruiker op een interactieve wijze de meest recente versie van de zoekzonekaart kan consulteren. Ook de besluitvorming inzake het gebruik van occasionele en dus eenmalige omlopen zal in de toekomst worden vergemakkelijkt, aangezien de zoekzonekaart hierbij als leidraad kan worden gebruikt door de initiatiefnemers en door de verantwoordelijke bestuurlijke instanties.

Op basis van het voorgestelde afwegingskader zal, in overleg met de provincies, een concrete selectie plaatsvinden. Deze selectie zal op provinciaal of op gewestelijk niveau in ruimtelijke uitvoeringsplannen worden vertaald. De inpassing in eventuele bestaande RUP's vormt hierbij een bijkomend aandachtspunt.

Ten behoeve van de permanente omlopen met trainingsfaciliteiten en van de aanverwante luidruchtige sporten zal een specifiek RUP worden opge maakt. De gebieden die voor permanente omlopen met trainingsfaciliteiten in aanmerking komen, kunnen in een RUP worden gespecificeerd. Een ruimtelijke bundeling van luidruchtige activiteiten zou de omgevingshinder van dergelijke locaties moeten beperken.

Door middel van een RUP kan de bestemming worden verfijnd en op maat van de betreffende problematiek worden bepaald. Bovendien kan op deze manier de inrichting en het beheer van een terrein worden geregeld. Op basis van het opge maakte RUP kunnen de vereiste stedenbouwkundige vergunningen voor de inplanting van perma-

Anciaux

nente omlopen met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde en voor aanverwante luidruchtige sporten worden beoordeeld en, conform de voorschriften van het RUP, worden afgeleverd.

Concreet betekent dit dat de RUP's de bestaande gewestplannen op een aantal plaatsen binnen de zoekzones zullen wijzigen. Op die manier wordt het mogelijk een stedenbouwkundige vergunning af te leveren voor de uitbouw van een permanente omloop met trainingsfaciliteiten.

De minister van Ruimtelijke Ordening en de minister van Leefmilieu zullen de vraag krijgen hoe de omzendbrief RO 99/01, betreffende de verenigbaarheid van omlopen voor wedstrijden, test- en oefenritten voor motorvoertuigen en van de occasionele omlopen, integraal en op een hoger juridisch niveau in de Vlaamse wetgeving kan worden verankerd. Op die manier moet de rechtszekerheid voor de sector van de gemotoriseerde sporten worden verhoogd.

Momenteel respecteren we de voorziene timing nog steeds. Hoewel het nipt zal zijn, kan de Vlaamse regering mijns inziens nog voor het zomerreces een beslissing nemen. Hiervoor heeft de Vlaamse regering de zoekzonekaarten nodig. Er is me verzekerd dat deze kaarten midden juni klaar zullen zijn. Indien dit niet lukt, zal de beslissing alleszins vlak na het zomerreces worden genomen.

Zodra de Vlaamse regering een beslissing heeft genomen, zullen de betrokken diensten van de Vlaamse Gemeenschap – Bloso, Aminal, de Arohm en Toerisme Vlaanderen – en de vijf Vlaamse provincies een structureel overleg opzetten om, op basis van de beslissing van de Vlaamse regering, concrete locaties voor te stellen, te selecteren en in te passen in provinciale en/of gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen. Het lijkt me evident dat de betrokken gemeenten bij het overleg en bij de besluitvorming worden betrokken.

De voorzitter : De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts : Ik wil de minister voor zijn antwoord bedanken. Blijkbaar moeten we op de zoekzonekaarten wachten. Ik hoop dat dit dossier binnen de kortste keren aan de Vlaamse regering kan worden overgemaakt.

Dit ingewikkelde dossier moet verder worden opgevolgd, want de ruimtelijke ordening weegt zwaar

door op de besluitvorming. Voor de sector is het opvolgen van dit dossier levensnoodzakelijk. De sector kan enkel overleven indien we voor de nodige rechtszekerheid en bestaanszekerheid kunnen zorgen.

De voorzitter : De heer De Cock heeft het woord.

De heer Frans De Cock : Mijnheer de voorzitter, de minister heeft daarnet verklaard dat de Vlaamse regering op korte termijn een voorstel zal formuleren.

Ik heb hier een grote bedenking bij. Ik vraag me namelijk af welke minister dit dossier verder zal opvolgen, want de belangrijkste problemen situeren zich op het vlak van de ruimtelijke ordening. Ik hoop dat de minister van Sport het dossier niet uit het oog zal verliezen terwijl deze problemen worden opgelost, en dat hij het dossier ook zal blijven opvolgen nadat de Vlaamse regering een voorstel heeft geformuleerd.

De voorzitter : De heer Geraerts heeft het woord.

De heer Jean Geraerts : Ik zou de minister willen bedanken voor zijn antwoord. Ik vind het een goede zaak dat hij zich niet tot motorcross wil beperken, maar dat hij ook een oplossing voor de zogenaamde hinderlijke sporten wil vinden.

Minister Bert Anciaux : Op de vraag van de heer De Cock kan ik een zeer concreet antwoord geven. Gezien de zeer goede samenwerking binnen de Vlaamse regering, zal het opvolgen van dit dossier geen problemen opleveren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Van Duppen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de tweejaarlijkse prijs voor de beste vertaling van en naar het Frans

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Duppen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de tweejaarlijkse prijs voor de beste vertaling van en naar het Frans.

Voorzitter

De heer Van Duppen heeft het woord.

De heer Jan Van Duppen : Mijnheer de voorzitter, op 23 april 2002 heb ik een zwoele avond in het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten te Antwerpen bijgewoond. Samen met een vertegenwoordiger van de bevoegde minister van de Franse Gemeenschapsregering heeft minister Anciaux toen een nieuwe tweejaarlijkse prijs ten bedrage van maar liefst 6.250 euro aangekondigd. Het betreft hier een prijs voor de beste vertaling naar het Nederlands van een werk uit de Franstalige gemeenschap en omgekeerd.

De minister heeft toen eveneens aangekondigd dat hij in bijkomende middelen zal voorzien voor vertalingen van Franstalige werken in het Nederlands. Dit zou een eerste stap zijn in de richting van een breed cultureel akkoord tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap.

Die prachtige verklaringen werden afgelegd tijdens de eerste editie van het Boekenbal, het slotakkoord van de Literaire Lente, een zeer gesmaakt initiatief van het Vlaams boekenvak en van de Vlaamse overheid. Hierbij zijn nieuwe en creatieve benaderingen van literatuur, van lezers, van schrijvers en van verkopers op een groot publiek uitgeprobeerd.

Gezien de akoestiek van de zaal en de zwoelheid van de sfeer is het heel wat aanwezig, waaronder mezelf, evenwel niet duidelijk welke criteria aan deze nieuwe prijs zijn verbonden. Betreft het hier enkel vertalingen van oorspronkelijk Nederlandstalig en Franstalig werk van schrijvers die binnen de geografische grenzen van het Belgisch grondgebied wonen, of komen alle vertalingen van in het Frans of in het Nederlands geschreven werken in aanmerking ?

Indien de prijs enkel voor de eerste categorie van werken geldt, lijkt het tweejaarlijks karakter van de prijs me problematisch. Het spreekt vanzelf dat de criteria van de jury op dit vlak ook nog een belangrijke rol zullen spelen. Indien de prijs ook voor de tweede categorie van werken geldt, vallen alle in Nederland en in heel de Franstalige wereld geschreven boeken hier ook onder. Kan de minister dit even verduidelijken ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : De zwoele sfeer heeft de heer Van Duppen er niet van weerhouden om heel

snel naar huis te rijden en deze vraag neer te schrijven, want op die vraag staat 'Turnhout, 23 april 2002', terwijl ze wordt gesteld naar aanleiding van het Boekenbal op diezelfde dag. Ik hoop dat het boekenbal u in de toekomst iets langer in de zwoele sfeer houdt. Hebt u die vraag toen echt geschreven ?

De heer Jan Van Duppen : Ik heb die vraag geschreven om 7 minuten voor middernacht.

Minister Bert Anciaux : Toen was het inderdaad nog 23 april. Tijdens het Boekenbal kondigde ik inderdaad twee initiatieven aan. Ten eerste maakte ik bekend dat de Vlaamse en de Franse Gemeenschap tweejaarlijks een prijs voor literaire vertalingen zullen uitreiken. Dat zal voor de eerste maal gebeuren in 2003.

De spelregels zijn de volgende. De minister van de Franse Gemeenschap laat zich bijstaan door een Vlaamse jury, en bekroont de beste literaire vertaling vanuit het Frans naar het Nederlands. De minister van de Vlaamse gemeenschap laat zich bijstaan door een Franstalige jury, en bekroont de beste literaire vertaling vanuit het Nederlands naar het Frans. De beste vertaling van een origineel literair werk – proza of poëzie – komt dus in aanmerking. Er worden geen voorwaarden gesteld met betrekking tot de woonplaats van de auteur of de vertaler. De laureaten zijn literaire vertalers. Beide prijzen bedragen 6.250 euro en worden samen, afwisselend in een van de beide gemeenschappen, uitgereikt tijdens een literair evenement. Voor deze prijzen komen alle literaire vertalingen in aanmerking vanuit het Nederlands naar het Frans en vanuit het Frans naar het Nederlands. Dat is een eerste initiatief.

Naast deze prijs wens ik vanaf 2003 ook 25.000 euro te reserveren om vertalingen te stimuleren van literair werk van auteurs die behoren tot de Franse Gemeenschap. Ik wilde immers meer doen dan een tweejaarlijkse prijs in het leven te roepen. Momenteel werkt mijn administratie terzake een reglement uit. Het tweede initiatief gaat dus niet om een prijs : het gaat erom dat we 25.000 euro per jaar vrijmaken om vertalingen naar het Nederlands van werken uit de Franse Gemeenschap te subsidiëren. Op dit ogenblik zijn er subsidiemiddelen voor vertalingen vanuit het Nederlands naar andere talen, maar om elkaar beter te leren kennen wil ik ook vertalingen van auteurs van de Franse Gemeenschap subsidiëren.

De voorzitter : De heer Van Duppen heeft het woord.

De heer Jan Van Duppen : Ik bedank de minister voor zijn antwoord. Het eerste probleem deed me wat beklemd om het hart voelen, toen ik me begon te realiseren dat de spoeling voor die 6.250 euro misschien wel wat dun zou kunnen worden, als men zich beperkt tot een geografische omschrijving. De minister antwoordde echter dat de spoeling de wereld zal zijn, en bijgevolg dus niet dun.

Nu kaart de minister echter een tweede initiatief aan. Begrijp ik het goed dat het gaat om 25.000 euro middelen per jaar voor vertalingen van werken die worden gepubliceerd binnen de geografische context van de Franse Gemeenschap ?

Minister Bert Anciaux : Dat klopt.

De heer Jan Van Duppen : Het is mij vermoedelijk wel toegelaten te zeggen dat de spoeling daar nog

dunner is. Bijgevolg zou het best wel eens kunnen zijn dat het niet ieder jaar haalbaar is om daarvoor een project te vinden. Zult u cumulatief tewerk gaan ?

Minister Bert Anciaux : Indien er geen kwaliteitsvolle werken zouden zijn in de Franse Gemeenschap in een bepaald jaar, iets waar ik niet van uitga, dan zullen we die 25.000 euro niet toekennen. Cumulatief kan ik dat niet doen, gelet op de annuïteit van de begroting.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 13.07 uur.*
